

MARY MORGAN

gianninajollys

*După ruperea
logodnei*

ALCRIS

gianninajollys

Capitolul 1

Fairlie era de-a dreptul șocată. Știa la ce trebuie să se aștepte, dar asta nu diminuează deloc șocul. Văzută acum, după atâta timp, casa bunicii părea mult mai mică decât își amintea ea. Părea că se agață cu obstinație de acel loc, ca un clown bătrân, retras din meserie care insistă să mai dea o ultimă reprezentație. Veranda, pe care ea și-o amintea cu duioșie, părea foarte îngustă acum, ferestrele zăbreleite erau căscate și mâncate de vreme. Chiar și grădina înconjurată de un gard din care mai lipsea câte o șipcă, își pierduse farmecul de altădată.

După ce plăti taxiul, Fairlie mai rămase o clipă lângă bagajele așezate pe trotuar și se uită cu atenție la casa lui Nan, văzând-o de data asta cu ochii unui matur. Copil fiind, i se păruse foarte mare, cu multe unghere încântătoare, cum numai casele foarte vechi mai au, cu ascunzișuri sub casa scării. Cândva, pe când avea doar unsprezece ani, își petrecuse toată vacanța de vară aici și deslușise toate secretele casei. Mai avea amintiri minunate și de la vârsta de paisprezece ani când părinții o lăsaseră câteva luni aici, cu bunica, iar ea, îmbrăcată în rochițele cu dantelă confecționate de Nan, rătăcise printre daliile tatei care creșteau în fața casei, sau printre răsadurile de roșii ale lui Nan, legate de araci, în grădina din spate. Pomul de mango aflat într-un colț al grădinii împrăștia până departe mirosul fructelor care creșteau din abundență pe crengi. Soarele strălucea, insectele bâzâiau, în preajmă se auzea cotcodăcitul găinilor... iar Nan ducea cazanul cu rufe mai albe ca neaua pentru a le întinde. Draga de Nan...

Unul dintre buldozerele masive care se aflau în preajmă începu să facă dintr-o dată un zgomot asurzitor, așa că Fairlie își luă bagajele și porni spre casa din fața ei. Se ridicase mult praf pe care vântul i-l suflă chiar în față. Când dădu din nou să facă un pas înainte, monstrul portocaliu se afla deja în fața porții lui Nan. Se opri acolo, aproape de gard, lăsând nori de praf în urma lui.

– N-ai vrea să dai mașinăria asta la o parte? se adresa ea mecanicului care părea că vrea să lase mașina așa cum se afla acolo, astupând intrarea în curte. El purta căști și observând că fata i se adresa, făcu un semn spre căști pentru ca ea să înțeleagă astfel că trebuia să-l aștepte să coboare. Dar când atinse pământul, el ridică din umeri și întorcându-se pe călcâie porni în drumul lui.

Fairlie lăsă bagajele jos. Așadar, mătușa Leila avusese dreptate, situația era chiar mai gravă decât își imaginase ea. O macara se rotea deasupra unei gropi imense pe locul căreia fuseseră cândva casele a două dintre vecinele lui Nan. Casa familiei

Reynold era acum doar un amalgam de moloz și de amintiri. Iar în spatele dezastrului care se afla în jurul casei lui Nan trona noul centru comercial al firmei Colossus, ridicat din oțel și sticlă.

Fairlie se grăbi să-l ajungă din urmă pe mecanic. Bărbatul se întoarse brusc când se simți bătut pe umăr. Fata se întinse spre el și-i scoase căștile pe care acesta le mai avea la urechi.

– N-ai vrea să muți mașinăria aia din fața casei?

Bărbatul rânji:

– N-am timp acum, sunt în pauză.

– Când faci pauză lași cheile mașinii în contact? Cred că șefului de echipă nu i-ar plăcea asta. Nici domnului Tate.

La auzul numelui lui Tate, cel mai influent om din Colossus Constructions, excavatoristul intră în priză.

– Bine, m-ai convins. Da' ce treabă ai cu poarta?

– Vreau să intru în casă, chiar acum.

– Văd că ai picioare destul de lungi, zise bărbatul privindu-le nestânjenit, de data asta. Nu-ți face rău dacă încerci să sari gardu'.

Fairlie strânse din buze. Apoi, se întoarse cu spatele spre bărbat și-l lăsă să comenteze cu tovarășii lui.

– Cred că ai fusta cam strâmtă, iubito! strigă el. O să stăm pe aproape, să nu scăpăm nimic din spectacol.

N-ar fi o idee prea grozavă, se gândi Fairlie, apoi privind șenilele buldozerului care erau mai înalte decât ea, rămase o clipă descumpănită.

– Ei, ce zici, ai curaj să faci o plimbare cu Old Ripper, iubito? Să fii atentă că dai de naiba, pornește direct în marșarier.

Bărbații rămaseră cu gurile deschise când fata, ridicându-și fusta, reuși să urce pe buldozer. Păru foarte înaltă dintr-o dată, și-i privea disprețuitor pe cei care rămăseseră jos. Bărbații fură atât de surprinși încât rămaseră cu ochii ațintiți asupra ei, incapabili de vreo mișcare, asta până când fata răsuci cheia în contact.

Apoi, parcă toate se puseră în mișcare, bărbații începură să strige, iar ea realizează că mecanicul avea

toate motivele să poarte căști. Old Riper, cum îi spunea el buldozerului, făcea un zgomot infernal, iar ei îi era foarte greu să găsească vitezele. După cum îi spusese mecanicul, mașina o pornise în marșarier și-i risipise pe bărbații care stăteau adunați, la o țigară. Atunci, reuși să găsească frâna. Old Riper se opri cu o smucitură, iar motorul protestă din toate încheieturile. Mecanicul reuși să se cațare alături de ea și să găsească schimbătorul.

– Nu-l atinge! strigă Fairlie, nu încă. Buldozerul porni tot în marșarier. Înjurăturile bărbatului i-ar fi perforat timpanul, dacă n-ar fi fost zgomotul acela infernal, făcut de motor. Bărbatul schimbă maneta pe mers înainte. De data asta, gardul lui Nan era doar la un pas în fața lor, iar Fairlie apăsă pe frână cu toată puterea. Opri motorul, și, în timp ce bărbatul se ștergea de sudoare, ea scoase cheile din contact și le introduse în buzunar.

– Nu-i mai bine așa, fără zgomot? întrebă ea, apoi își ridică fustele și coborî de pe buldozer cu ușurință. De fapt, tremura ca o frunză, dar nu voia

să lase să se vadă asta. Acum, bărbații nu mai erau preocupați de picioarele ei, observă ea cu satisfacție. Păreau uimiți, înfuriați, dar și ușurați că buldozerul nu făcuse pagube. Oricum, aflaseră că nu era de glumit cu ea. Fairlie lovi colosul de fier cu palma.

– E cam nărăvașă, nu? Să n-o mai opriți în fața porții noastre vreodată, altfel o s-o folosesc împotriva voastră.

– Nu va mai exista o astfel de ocazie, zise bărbatul, încă palid, pentru că n-o să mai las cheia în contact.

– În acest caz, va fi remorcată de aici, de primărie, căci există ordonanța douăzeci și patru care prevede că nu poți obstrucționa intrarea pe o proprietate privată cu asemenea mastodonți. În timp ce rostea aceste cuvinte Fairlie se întreba dacă exista o asemenea ordonanță. Pe viitor te vei confrunta cu mine, nu cu o văduvă speriată, care nu vrea decât să fie lăsată să trăiască în propria ei casă. Se întoarse să plece, convinsă că-l lăsase fără replică pe excavatorist.

– Ei! strigă bărbatul.

– O, da, am uitat, zise ea și introduse mâna în buzunar. Uite-ți cheile. Prinde-le! Fairlie dădu brațul spre spate, iar soarele făcu să strălucească obiectul care zbură pe deasupra capetelor bărbaților, apoi căzu în săpătura de dedesubt.

Nan ieșise la poartă și nu mai știa cum să reacționeze, atât era de fericită de sosirea lui Fairlie.

– O, draga mea fetiță, Fairlie, scumpa mea, ești la fel de curajoasă ca mama ta. Cum de-ai știut să miști drăcovenia asta din loc?

Fairlie o îmbrățișă. Bunica părea mai fragilă, mai slabă.

– Sunt norocoasă că am rămas în viață, spuse Fairlie. Oricum, indivizii ăștia aveau nevoie de o scuturătură puternică. Sunt niște insolenți. Femeile privesc spre grupul de bărbați care căutau de zor cheia buldozerului. Acesta zăcea liniștit în lumina soarelui, acolo unde îl lăsase ea. Fairlie ridică privirile spre clădirea care se afla lângă

grupul de case. Era mare și impozantă, ridicată conform standardelor companiei Colossus. Avea un aer foarte conservator. Desigur, compania era abia la început și avea tendința de a ridica adevărați coloși, după cum spunea și numele ei. În timp, totul ar fi devenit un proiect gigantic, așa cum erau toate proiectele derulate de această firmă. Asta dacă ar fi avut timpul necesar și terenul care îi aparținea deocamdată lui Nan. Fairlie nu putea să creadă că oamenii aceștia se și pusese ră pe treabă cu toate că nu cumpăraseră încă terenul. Dar aveau ei mijloacele lor prin care să-i „convingă“ pe proprietarii mai reticenți să vândă.

– Aș vrea să aflu dacă domnul Tate are biroul aici, zise ea și-și luă bagajul.

– Da, draga mea, zise bunica, aici îl are. Nan o ajută cu bagajele și intrară amândouă pe porțile deschise pe care pătrundea altădată bunicul cu mașina lui.

Bunica zâmbi nervos.

– Dragă mea, în privința cheilor, crezi că ai procedat corect, aruncându-le așa?

Bărbații mai scotoceau încă după chei, în praf.

– Sunt sigură că mai au alte chei de rezervă. Dar, oricum, mecanicul va avea probleme pentru că le-a pierdut, zise Fairlie fără remușcări. Ea lăsa bagajul jos și scoase cheile din buzunar.

– Fairlie, erau la tine? Dar știi să te descurci, draga mea, nu glumă. Ce vrei să faci cu ele?

– Nu știu încă. Poate că o să mă transform într-un luptător de gherilă. Glumeam, Nan, n-am de gând să fac ceva ieșit din comun. Fairlie observă că datorită atitudinii ei relaxate, trăsăturile bătrânei se mai destinseseră.

– Ce bine că ai putut veni, Fairlie! îi spuse bătrâna.

– Și eu mă bucur că sunt aici. Chiar dacă jumătate de cartier este distrus, eu tot îmi aduc aminte cu plăcere de ceea ce a fost când eram copil. În acel moment Fairlie se gândi că trecea de la un dezastru la altul. Se gândi la ceea ce lăsase în urmă la Melbourne. Promisiuni nerespectate, o logodnă ruptă, o inimă zdrobită... poate nu chiar

atât. O inimă ca a ei nu ceda niciodată. Acest gen de inimă se oțolea și devenea tot mai puternică. Dar o fată ca ea nu făcea aceeași greșeală de două ori. Pentru Fairlie, faptul că părăsise orașul care-i amintea de Ben era o ușurare. Chiar și o inimă ca a ei avea nevoie de timp ca să se întărească. Dar asta lua prea mult timp. Fairlie își duse bagajele într-o încăpere mică, cu tavanul foarte înalt, mobilată cu un pat de stejar, un dulap și o măsuță de toaletă. Una dintre acele superbe acoperiri croșetate de Nan acoperea patul și pe măsuța din încăpere văzu cea vază de porțelan cu trandafiri, pe care și-o amintea din ultima vară petrecută aici. Cuvertura avea un model cu frunze de ferigă și cu flori care creșteau în grădină pe vremea bunicului.

– Ai adus și picturile tale, draga mea? întrebă Nan când văzu bagajele fetei.

– Pe cele care merg la expoziție le-am trimis direct la galerie, dar mai am unele care s-ar putea să-ți placă și vor sosi aici, curând.

– Minunat. Ești o pictoriță talentată, ca și tatăl tău. Nan observă expresia lui Fairlie și nu mai continuă. Făcu ceai în vechiul ceainic care-i trezea atâtea amintiri nepoatei sale și aduse niște prăjiturile cu gem, care-i amintiră fetei despre un incident petrecut pe vremea când avea unsprezece ani. Se amuzară amintindu-și reacția pe care o avusese Fairlie, copil fiind.

– Trebuie să fiu atentă cât stau pe aici, Nan, nu vreau să mă îngraș. Fairlie arătă spre stomacul ei plat. Își pusese jacheta pe spătarul scaunului și suflecaser manșetele bluzei albe cu care era îmbrăcată.

– Ești cam firavă, Fairlie, mai ia o prăjitură, o îmbie bunica.

Fairlie se conformă, în timp ce bătrâna îi expuse, pentru a nu știu câta oară, teoria ei despre sănătatea perfectă, despre trupul unei femei care trebuia să aibă unele rotunjimi.

– Ești o fată frumoasă, Fairlie, mai zise bătrâna examinând hainele cam sobre cu care se

îmbrăcase nepoata ei pentru această călătorie. Era clar că Nan vedea altfel cochetăria feminină.

Fairlie nu era prea atentă cu felul în care își păstra uneltele pentru pictură. Halatele ei erau în permanență pătate, de culorile pe care le folosea, iar dacă i-ar fi fost posibil să trăiască numai din pictură ea nu s-ar mai fi schimbat cu alte haine, ar fi purtat numai jeansi, salopete sau cămăși foarte largi. Dar acest lucru nu era posibil. Materialele și cursurile de pictură erau prea scumpe. Concomitent cu orele de pictură ea făcuse și niște cursuri de secretariat, ceea ce-i permise să-și găsească destul de repede un serviciu. Intrase astfel într-o lume care văzută din afară părea foarte anostă. Dar munca începuse s-o pasioneze. Disciplina vieții duse într-o atmosferă de afaceri o fascinase, și ea găsisse lucruri asemănătoare celor din artă. Pentru Ben, ea fusese o perpetuă uimire. El o vedea adesea, cu hainele pline de vopsele, cu părul ciufulit dar și îmbrăcată în taioare sobre, cu părul coafat elegant. Ben fusese întotdeauna intri-

gat de felul în care se schimba fata pe care o avea în fața ochilor și nu știuse niciodată ce o atrăgea mai mult, viața obișnuită sau cea de artist.

– Semeni mult cu mama ta. Ai aceiași ochi albaștri, fascinanți, spuse Nan, zâmbindu-i. Și Felicity arăta destul de bine când își puna multe zorzoane.

Fairlie o privi ciudat.

– Zorzoane, Nan?

– Ei, știi tu la ce mă refer, la fleacurile pe care le poartă femeile. Nan făcu un efort să nu se uite în acel moment la cravata pe care o purta Fairlie. Și părul ei era la fel de frumos ca al tău. Îl lăsa mereu liber.

– Eu nu îndrăznesc să-mi las părul liber. S-ar încurca foarte tare. Dar ce părere ai despre cămașa și cravata mea? Le-am cumpărat de la Paris. Parisul și cravata fuseseră înainte de apariția lui Ben.

– Tocmai de acolo? exclamă biata bătrânică. Da, se pare că francezii au astfel de vestimentație, mai neobișnuită. Mai dorești ceai, draga mea?

Nan continuă să-și amintească de membrii familiei care decedaseră sau se mutaseră pe alte meleaguri. Nu putu să nu observe mâinile bunicii care tremurau ușor.

– Nan, ar fi mai bine să-mi povestești totul, zise ea întinzând o mână spre bătrânică din fața ei.

Nan era marcată de schimbările care se petrecuseră în suburbiile învecinate. Cei mai tineri nu fuseseră alarmați de amploarea pe care o luaseră construcțiile de oțel. Poate erau triști, dar nu alarmați. Poate că era un lucru bun că cineva construise birouri pe strada lor, pe pământul lor. Prima care murise fusese bătrâna doamnă Ellis, iar nepoții ei vânduseră casa și terenul aferent pe care imediat apăruse un bloc de birouri și o parcare. Apoi, casele începuseră să se vândă una după alta.

– Când familia Reynold mi-a spus că vinde, am fost îngrijorată, iar când am fost contactată de acei bărbați...

– Care bărbați?

– Ei, nu-mi mai amintesc numele lor, zise bătrâna împungând aerul cu degetul pe care purta

verigheta. Nu mi-au plăcut deloc. M-au întrebat dacă vând casa și, la început, am refuzat. Apoi, mi-au spus că o să rămână numai casa mea între aceste construcții de oțel și mi s-a părut ceva atât de deprimant încât am fost de acord.

– Nan, ai fost de acord să vinzi? Ai semnat ceva?

– Nu. De mult timp n-a mai venit nimeni cu acte pentru vânzarea casei și în final le-am spus că nu vând chiar dacă îmi construiesc un zgârie nori în fața porții.

– Te-au forțat în vreun fel?

– Nu, nu m-au amenințat, dacă asta vrei să știi. Poate că pare un gest egoist ca eu să continuu să trăiesc aici când slujbele acestor oameni erau amenințate de restul proiectului pe care nu-l puteau termina. Nu-mi place să știu că oamenii nu au de lucru din cauza mea, zise ea dând din cap, bărbați care au soții și copiii. Mă simt răspunzătoare. Nu pot sta în calea progresului...

Fairlie făcu un gest disprețuitor.

– Prostii, Nan. Nu erau contractanții, ci angajații de la Collosus. Dacă nu lucrează aici, o fac în altă parte.

– Mi-au oferit un preț foarte bun, este adevărat, zise Nan, fără a asculta argumentele aduse de nepoata ei.

– Ai vrea să părăsești casa? Ai putea s-o faci ?

Nan mai privi o dată spre bucătăria aceea mică, săracăcioasă, care se afla în fața lor, cu mobila atât de veche, datând de la începuturile căsătoriei ei. Mâinile începură să-i tremure și mai tare.

– O, fetiço, nu știu cum m-aș descurca în alt loc, nu știu dacă m-aș adapta. Ochii bătrânei se umeziră și privi pe fereastra bucătăriei spre gardul care mai rămăsese din casa familiei Reynold.

– Atunci, n-o părăsi, zise Fairlie și luă mâna bătrânei. N-o să-i las să te forțeze în vreun fel.

Bunica era un amestec de teamă și de îndoială.

– Dar cum o să mă descurc cu întreruperile de curent, cu tot praful și cu teama de a ieși din casă?

Cu toți bărbații adunați aici și cu mașinile astea care par niște monștri. Nu știu dacă fac totul cu un scop, dar ...

– Ești prea ușor impresionabilă, Nan. Nu este de mirare că ți se pare greu de trăit în condițiile astea. Și ceea ce mă îngrijorează mai tare este faptul că acest pervers domn Tate a construit o imagine feerică a companiei încât este greu de crezut, chiar pentru presă, că acești oameni ar putea face presiuni asupra unei bătrâne pentru a o scoate din casă. Fairlie puse cheile excavatorului pe masă. Cred că aş putea să le înapoiez cuiva care are un cuvânt de spus în cadrul companiei. Poate chiar lui Tate. Dar el vine pe aici, pe la Brisbane?

– Deocamdată, locuiește aici. Dar acum este plecat de o săptămână.

– Cum de știi atâtea despre el?

– James mi-a spus. Este un tânăr de treabă.

– Dar James cine mai e, bunico? întrebă Fairlie și Nan îi explică, spre uimirea și dezamăgirea ei, că James era un tânăr care lucra tot la Collosus și venea s-o viziteze din când în când.

– Dar dacă lucrează pentru ei ...

– Nu, James n-ar fi capabil de ceva urât. Doar acei avocați sau excavatoriști îmi mai dau de furcă.

Slavă Domnului că sosise la timp, se gândi Fairlie. Colosus fusese destul de isteț ca să trimită tineri simpatici la bătrână, să-i sucească mințile. Sau s-o facă să ajungă la concluzia că nu mai putea trăi în tot zgomotul și praful acela, iar un tânăr ca James care întâmplător purta numele soțului lui Nan, care decedase, s-o consoleze și să-i rezolve problemele, făcând-o să semneze actul de vânzare al casei. Fairlie își spuse că întârziase cam mult sosirea ei aici. Scrisorile lui Nan fuseseră scrise pe un ton obișnuit și din ele nu răzbătuse gravitatea problemei. Fairlie aflase despre gravitatea situației de la o mătușă a ei care-i făcuse o vizită lui Nan. Asta, și altele, o determinaseră să se mute cu Nan. Nu era de mirare că bătrâna era speriată. Toți vecinii ei se duseseră. Fuseseră prieteni o viață, se înrudise chiar cu unii dintre ei. Cu doamna Reynold, Nan schimba rețete de prăjituri, formule

de soluții în care să-și păstreze mai bine dantura în timpul nopții, își crescuseră copiii în aceeași perioadă. Lumea lui Nan începuse să se dezintegreze.

– O să mă duc să iau legătura cu Tate sau cu minunatul James, să le spun că n-o să vinzi, indiferent ce fac ei.

– Draga mea, sper să-ți folosești tot tactul..

Fairlie își încheie jacheta, își îndreptă gulerul cămășii, apoi puse cheile la loc în buzunar.

– Deja m-am pus rău cu ei, Nan. Uneori, atacul este mai eficient decât apărarea. Dar oricum, o să fiu atentă. N-am de gând să încep mâine lucrul cu vreun ochi vânăt.

Când Fairlie ajunse pe șantier, nu era prea multă mișcare. Buldozerul zăcea undeva, pe marginea gropii ceea ce însemna că bărbații renunțaseră la căutarea cheilor și folosiseră altele. Ea simți cum se întorc capetele celor care lucrau acolo când trecu de zona cu praf și mizerie și se

îndreptă spre mica grădină din spatele clădirii principale. După ce intră în clădire nu-i fu greu să descopere numele lui Tate, afișat cu litere aurii pe una dintre uși. La ce-i mai era necesar și un birou la Brisbane, se gândi ea, căci mai avea unul și la Melbourne. Acest etaj, al zecelea, la care se afla biroul lui Tate, era liniștit, luxos și tulburat doar de vizitatorii anunțați. Fairlie deschise ușa și intră. Camera era goală. Pe birou se afla un memorandum adresat unui anume S. Williams. Lângă acesta se afla un stilou pe care era scris Sandra. Asta nu-i fu de prea mare ajutor când, rotind ochii, văzu ușa pe care scria C. Tate. Ușa se deschise și ieși o fată cu niște acte. Fairlie se decise să riște.

– Crezi că domnul Tate este liber, Sandra? Apoi, profitând de uimirea acesteia, deschise ușa și intră în birou. Era o încăpere imensă, cu pereții din sticlă. Covorul din încăpere era de culoarea mării. Totul era stil tipic Tate, totul emana putere. Fairlie se îndreptă spre ferestrele de unde priveștea orașului Brisbane se întindea

sub ochii domnului Tate. De aici, el putea alege casele pe care dorea să le dărâme. Biroul dădea pe o terasă cu șezlonguri orientale și mese sculptate. Peste tot se aflau plante decorative, palmieri, bambuși. Dar unde era ocupantul acestui birou? Mai existau niște uși la capătul unui coridor și una dintre ele era deschisă. Fairlie verifică dacă mai avea cheile în buzunar. Puterea acestui bărbat, ca și organizarea companiei erau formidabile. Lașul, murmură Fairlie. Cu toate acestea, ea nu-și pierde speranța. Bogăția lui Tate venea de la familia lui care începuse să se îmbogățească din construcții, apoi societățile pe care le dețineau fuseseră reunite într-un concern. Concernul familiei Tate, care voia să ia totul. În mod ironic, ultima lor preluare era chiar compania Colossus. Carson Tate mai îmbunătățise cumva imaginea companiei acordând multe sponsorizări. Pe când ea se gândea la toate acestea, o altă ușă se deschise și văzu că în spatele unui birou uriaș se afla un bărbat.

– Domnule Tate, spuse ea, iar bărbatul îi răspunse cu un fel de mormăit, apoi se așeză și continuă să citească. Fairlie ridică tonul. Am venit să vă înapoiez ceva, zise ea, în speranța că în fața ei se afla chiar cel pe care-l căuta. Nu era un bărbat foarte tânăr, avea în jur de patruzeci de ani. Am venit să vă spun că trebuie să încetați s-o mai hărțuiți pe Eliza Holborn, în caz contrar vă voi acționa în instanță. Doamna Holborn nu vrea să-și vândă proprietatea, dar vreau să înceteze acțiunile meschine prin care încercați s-o determinați să renunțe la casă. De asemenea nu voi mai permite ca buldozerele dumneavoastră să blocheze poarta acestei bătrâne, făcând imposibil accesul altor mașini în zonă. De acum, voi locui la doamna Holborn. Poate că această văduvă fără apărare a fost o țintă foarte ușoară pentru voi și campania voastră dezgustătoare. Dar dacă am sosit eu lucrurile se vor schimba, pe mine nu mă impresionează organizația voastră.

Carson Tate ridică în sfârșit capul și o privi. Apoi, se rezemă de spătarul scaunului și sprâncenele i se adunară deasupra nasului. Avea o gură cu o formă destul de comună. De-o parte și de alta a gurii i se săpaseră șanțuri adânci, iar părul îi era grizonant. Figura lui putea fi foarte ușor desenată numai din unghiuri drepte. Nu era un bărbat frumos, dar interesant de desenat.

– Vreți să iau buldozerul de acolo? întrebă el fără ca privirea lui să denote prea mult interes. Fairlie decise că era un portret greu de realizat, căci ochii lui care erau ai unui negociator perpetuu, nu trădau nimic.

– Nu mai este nevoie, l-am mutat chiar eu de acolo.

Carson Tate se foi în scaun.

– Chiar așa?

– Am mutat mașinăria, am dus-o pe șantierul care vă aparține. Dacă o mai găsec în fața porții, o să fac același lucru. Și aș vrea să faceți puțin efort și să terminați cu praful de pe șantier la începerea

fiecărei zile de lucru. Poate că maestrul va avea nevoie de astea, zise ea și aruncă cheile pe biroul lui. Acest gest o făcu să se simtă bine, stăpână pe situație. Dacă vor mai exista situații în care veți încerca să forțați mâna bătrânei, vă veți trezi acționați în justiție.

Carson Tate se ridică. Fairlie remarcă abia atunci că avea mânecile cămășii suflecate, iar la încheietura mâinii purta un ceas de aur masiv.

– Cine sunteți? o întrebă el brusc.

– Mă numesc Fairlie Jones.

Ochii lui o scrutară cu severitate. Bărbatul făcu un gest disprețuitor la vederea cămășii și cravatei pe care le purta fata.

– Domn sau doamnă?

Capitolul 2

Deci, avea un umor destul de misogin, nu?

Înainte de a-i răspunde, Fairlie duse mâna la cravată. Bărbatul îi urmări mișcarea, iar ea regretă gestul făcut.

– Nu sexul meu este important, domnule Tate.

Bărbatul îi urmări cu privirea liniile trupului care se intuiiau prin costumul care le masca.

– N-aș spune că nu este relevant, zise el, ci mai degrabă greu de intuit.

Foarte spiritual acest individ, își spuse Fairlie.

– Domnule Tate, aș vrea să primesc asigurarea că veți înceta s-o mai hărțuiți pe bunica

mea. Irritată, ea observă că privirile lui zăboveau asupra șoldurilor și coapselor ei. Credeți că ar fi posibil să vă luați ochii de la... Fairlie se opri și se simți cuprinsă de un val de căldură.

Bărbatul ridică privirea.

– De la ce?

– De la mine! sări ea.

– A, mă dezamăgiți, am avut impresia că sunteți persoana care spune lucrurilor pe nume.

– Bunica mea locuiește în casa aceea de când s-a căsătorit, domnule Tate, și-a crescut copiii acolo, iar acum vrea să-și sfârșească zilele în aceeași casă, iar eu voi veghea ca dorința ei să fie respectată. Proiectul dumneavoastră va trebui să mai aștepte. Sau, puteți cumpăra teren și să vă realizați visurile în altă parte. Sunt sigură că Tate Corporation și Colossus mai au și alte variante.

– Și dacă nu vă respect dorința, ce se va întâmpla? întrebă el fixând-o cu ochi mici, șireți. Pentru prima oară Fairlie se simți vulnerabilă sub privirile bărbatului care se afla de cealaltă parte a biroului.

– Vă voi chema în judecată, domnule Tate. Poate că acum vi se pare greu de crezut. Dar s-ar putea să vă displacă publicitatea care se va face în jurul firmei.

– Colossus nu se sperie de o publicitate bună.

– Pentru care cred că ați plătit foarte mult. Dar nu cred că v-ar conveni ca lumea să afle că ați hărțuit o persoană lipsită de ajutor.

Fairlie zări o sclipire în ochii lui.

– Totul se va întoarce împotriva dumneavoastră, domnișoară Jones, felul în care acționați nu vă va atrage multă simpatie, chiar dacă vă autointitulați persoană lipsită de ajutor.

– Mă subestimați, domnule Tate. Veți constata cât de slabă și neajutorată aș putea să apar în ochii unui ziarist.

– Pot să-mi imaginez, domnișoară. Sunteți o femeie, să zicem, destul de complicată. El îi privi cravata și ezită în mod deliberat asupra vorbelor pe care i le adresa. Dar dacă vreți mai mulți bani, de ce n-o spuneți? Cât doriți?

Fairlie simți că nu mai are aer.

– Bunica nu este nemulțumită de prețul care i s-a oferit.

– Mi se pare normal. Dar dacă vreți mai putem oferi în plus. Cât doriți, domnișoară Jones?

– Sunteți o creatură demnă de dispreț, domnule Tate, dacă vă puteți închipui că am venit aici doar pentru ca să ridic prețul casei. Credeți cumva că aștept sfârșitul bunicii pentru a profita de tot ce-i aparține? Fairlie zăbovi cu privirea asupra prespapie-ului care se afla pe birou și-și dori să i-l arunce în cap. Chiar dacă ați oferi un milion de dolari bunica mea ar refuza să se mute din casa ei și ar rămâne un obstacol în calea dumneavoastră. Dar pentru ea fiecare vechitură din acea casă înseamnă ceva. Ea și-a iubit soțul și și-a crescut copiii în casa asta. Dumneavoastră puteți face bani oriunde. Bunica mea are un singur loc în care ține tot ce-i este drag. Și sunt gata să fac orice ca să-l păstrez intact până la moartea ei. Voi veghea ca ea să nu fie forțată să...

– Forțată? Spuneți totul, domnișoară Jones.

– Sunt sigură că nu dumneavoastră v-ați ocupat de problema asta. Aveți destul personal care s-o facă. Cred că știu ce au de făcut, îi instruiți bine.

– Da, cu siguranță. Dar bunica dumneavoastră și-a exprimat punctul de vedere. La cel fel de presiuni vă referiți?

– O considerați o bătrână ramolită, nu? Să știți că nu este. Dar se teme, și este normal să simtă teamă și neliniște. Este incomodată de lucrările de șantier. Oamenii dumneavoastră i-au reproșat că stă în calea progresului, că din cauza ei vor rămâne fără slujbe. Nan este susceptibilă la astfel de lucruri. Își amintește de viața ei, ca să nu mai vorbim de tânărul acela care vine la câteva zile și încearcă să-i câștige bunăvoința. Mă întreb dacă este doar o concidență că se numește James, căci acesta era numele soțului ei. Acestea sunt tactici pe care nu este bine să le folosiți cu o femeie de vârsta ei.

– Sandra, zise domnul Tate apăsând pe un buton, vrei să-l trimiți pe Harvey la mine? Apoi, continuă: eu am fost plecat, un timp. Ceea ce aud acum este nou pentru mine. Luați loc, domnișoară Jones, scoateți-vă jacheta, slăbiți-vă cravata, dacă doriți. Aceste vorbe puteau fi adresate de un bărbat altuia, iar ea înțelese subtilitatea insultei.

– Nu, vă mulțumesc. Indiferent dacă ați fost sau nu plecat, răspunderea pentru faptele angajaților vă revine tot dumneavoastră.

Ce voia să dovedească cu acest domn Harvey?

Ușa se deschise înainte ca ea să primească răspunsul la întrebare. Apăru un tânăr. Era un băiat blond, bronzat, cu ochii albaștri, o figură deschisă, binevoitoare. Când o văzu pe Fairlie avu un șoc. O examină rapid, apoi îi zâmbi. Nu era un bărbat neplăcut. Dar lucra pentru Tate, așa că ea trebuia să rămână în gardă.

– Ți-o prezint pe domnișoara Fairlie Jones, nepoata doamnei Holborn, Harvey.

– Chiar te numești James? îl întrebă ea, întinzându-i mâna.

– Desigur, dintotdeauna m-am numit astfel. Ce mai face doamna Holborn? Am fost la ea săptămâna trecută, dar de atunci n-am mai ajuns pe acolo.

– Aș vrea să-ți spun, domnule Harvey, că trebuie să mai rărești vizitele pe care i le faci bunicii mele.

– Te-ai dus acolo ca s-o forțezi în vreun fel pe doamna Holborn să vândă? întrebă Tate, pe același ton batjocoritor.

– Am vorbit și despre asta, după cum era și firesc. Iar doamna a spus că buldozerele noastre o deranjează. Dar eu nu m-am gândit la nimic rău... tânărul părea destul de sincer, de fapt nici nu arăta ca un individ care putea să mintă cu ușurință.

Fairlie se întoarce spre Tate.

– După discuția asta, n-am stabilit decât că pe tânăr îl cheamă într-adevăr James, zise el, apoi,

întorcându-se spre Harvey, continuă: domnișoara Jones susținea că ai declarat acest nume doar pentru a intra în grațiile doamnei Holborn, pe al cărei soț îl chema tot așa.

– N-aș face așa ceva, zise el privind-o pe Fairlie.

– În acest caz îmi cer scuze.

– Domnișoara Jones a mutat unul dintre buldozerele noastre, zise Tate. Îi bloca poarta, așa susține dânsa. Vorbește cu muncitorii și vezi ce s-a întâmplat.

Băiatul o privi uimit pe Fairlie, căci nu-i venea să creadă ce auzise.

– Ați condus unul dintre coloșii aceia? Nu păreți destul de puternică pentru a o face.

– Nu face aprecieri pripite, interveni Tate, eu bănuiesc că domnișoara Jones are nervi de oțel.

Fairlie îl privi sfidător. Nervi de oțel! Ar fi fost bine să-i aibă.

– Dar să conducă o mașinărie ca aia... James o privi cu curiozitate dar și cu admirație.

– Nu sunt o femeie fragilă. O s-o fac din nou dacă va trebui, deși aș prefera să nu mai am de a face cu Old Riper, cum îi spun muncitorii, conchise ea.

– Old Riper, repetă Tate, căruia i se părea incredibil.

– Da, am avut probleme cu marșarierul.

Tate veni s-o privească de aproape. Cu mâinile în buzunare, se postă în fața ei. Era mult mai înalt decât crezuse ea când îl văzuse așezat la birou. Era un bărbat impozant, acest Carson Tate. Avea umerii lați, pieptul puternic, părea de neclintit.

– Lăsați-mi mie problema, domnișoară Jones. Voi lua în seamă cererea dumneavoastră dar nu garantez că nu voi repeta oferta făcută bunicii. Nu mă grăbesc, dar vreau pământul acela.

– Chiar așa fiind, nu puteți avea totdeauna ce doriți, spuse ea și ieși.

– Nu-l supărați pe Carson, nu veți rezolva nimic astfel, spuse James care ieși după ea.

– Pare prea plin de sine pentru ca să-l poată afecta ceva, nu pare omul care să aibă emoții sau sentimente.

– Aș putea să-ți dau un sfat, Fairlie, îmi permiți să-ți spun așa? Dacă-l mai vezi, poartă-te cu mai multă feminitate.

– Ce să fac? Întrebă ea. Să-l privesc printre gene? Asta i-ar stârni compasiunea?

James izbucni în râs.

– Nu, sigur că nu. Lui Carson îi plac oamenii foarte deschiși, dar nu suportă femeile agresive. Ai obține prețul pe care-l vrei dacă...

– Preț, ai spus? Voi, cei de la Colossus, numai la asta vă gândiți. I-am spus lui Carson ceea ce vreau și nu despre bani e vorba. Fairlie se năpusti în lift și-l lăsă pe James cu gura deschisă.

– Acum, cel puțin știi că nu mai ești singură, îi spuse Fairlie bunicii. Asta este ceea ce am realizat cu vizita mea. Oricum, individul ăla vrea terenul tău.

– Cum arată domnul Tate, Fairlie?

– Este un tip dur, bunico. Ceva mai tânăr decât am crezut, zise Fairlie privind pe fereastră, unde nu se mai afla nici un buldozer. Mașinile erau toate aliniate, ca niște elefanți portocalii, pe șantier. Oamenii erau pregătiți să înceapă lucrul. Era perfect normal să aibă nevoie de acest loc al lui Nan.

Fairlie simți că-și recapătă încrederea de sine. Începu să fredoneze o melodie transmisă la radioul bunicii. Nan făcea parte din generația care crescuse cu aparatul de radio. Cea mai grozavă invenție, susținea ea, fusese tranzistorul care-i adusese muzica și știrile în bucătărie și o eliberase de radioul acela mare care trona în sufragerie.

– Dansezi rock, Nan? glumi ea.

– Nu mă pot despărți de vremurile trecute. Tu, draga mea scoate-ți lucrurile din valize, iar eu o să pregătesc masa. Mâine începi slujba cea nouă și trebuie să ai timp de odihnă.

– Ai dreptate, Nan.

Nan era foarte fericită că acum avea, în sfârșit, pe cine să dădăcească. Fairlie se bucura de toate astea. Trecuseră patru luni de când îi înapoiasе lui Ben inelul de logodnă, și îi împachetase lucrurile pe care le avea la ea. Până în ultimul moment Ben insistase că cealaltă fată fusese o aventură trecătoare, o ultimă zvâcnire a unui burlac care urma să se căsătorească. Îi promisese că această greșeală nu se va repeta. Dar pentru Ben Ramsay promisiunile erau făcute pentru a fi încălcate. Fairlie oftă și desfăcu valiza. Nu avusese niciodată noroc cu bărbații în viața ei. Tatăl ei... iar acum Ben. Îi iubise atât de mult. Amândoi o dezamăgiseră.

Auzi soneria de la intrare, apoi vocea lui Nan care discuta cu cineva. Capul lui Nan se ivi în cadrul ușii.

– Fairlie, a venit acel tânăr, James Harvey, vrea să-ți vorbească. I-am spus să te aștepte în sufragerie. O să vă aduc un ceai și prăjiturele, mai

spuse ea cu ochii strălucind de bucurie. Atât de singură era bătrâna, se gândi Fairlie, încât o bucura și vizita reprezentantului unei companii care voia să-i ia casa. Desigur, James era un bărbat plăcut, dar ea nu era sigură că era chiar atât de drăguț pe cât părea.

– Am venit să-mi cer scuze, spuse tânărul când Fairlie intră în sufragerie. Poate că ți-am creat neajunsuri fără să vreau și aș vrea să te invit la cină.

– Cină? Dar abia te cunosc, obiectă ea. Și nu prea obișnuiesc să iau masa cu dușmanul.

– Nu sunt dușmanul tău. Dar dacă vrei să mă consideri așa, ar fi o bună strategie să iei masa cu mine.

– De ce? Ca să-mi spui micile secrete ale lui Carson Tate? Planurile lui legate de locurile astea?

– Oricum, nu va face nimic ilegal.

– Nu, el personal nu va face nimic ilegal. Dar domnul Tate știe să obțină tot ce vrea, nu? De

fapt, el abia s-a întors de la Melbourne. Lucrează totdeauna până la miezul nopții, așa că... Este căsătorit, acest domn Tate?

– De fapt, este divorțat. Fosta lui soție s-a recăsătorit săptămâna trecută.

Deșteaptă fată, gândi Fairlie.

– Să nu-mi spui că ea l-a părăsit.

James ezită.

– Cam așa se vorbește, dar...

Nan chicoti.

– Deci, este divorțat. Dar copii are?

– Da, are un fiu, dar nu vorbește prea mult despre el.

– Copiii care trec prin aceste experiențe dure sunt foarte traumatizați... spuse Nan care făcea comparație cu copilăria fericită și familia ei unită în care nu existase vreun divorț. Numai mama lui Fairlie nu avusese parte de un soț bun.

Fairlie încercă să și-l imagineze pe Carson cu soție și copil. De fapt, îi era mai ușor să și-l închipuie singur. Izbucni în râs. Cu ochii aceia

reci, și lipsit de emoții... Dar, poate cândva... Fairlie continua să tragă cu urechea la conversația care se desfășura în prezența ei, dar nu putea să și-l scoată pe Tate din minte. James plecă după ce-și reînnoi invitația la cină.

– Trebuia să accepți invitația, zise Nan, James este un tânăr atât de drăguț.

– Dar lucrează pentru compania care-ți vrea casa, Nan. Pentru aceia care te-au speriat cu buldozerele și praful lor care ți se așază și pe cearșafuri.

– James nu are nici o legătură cu asta, zise Nan. Și aș îndrăzni să spun că nici domnul Tate nu are. Altcineva cred că se ocupă de asta. Dar tu ar fi trebuit să accepți invitația lui James. Trebuie să revii la normal.

– Ce te face să crezi că nu mi-am revenit după ruptura cu Ben?

Bunica îi zâmbi cu indulgență și întinse mâna s-o mângâie.

– Se vede cu ochiul liber, draga mea. Te poți ascunde de oricine, dar nu și de mine. Ești ca

răposata maică-ta, odihnească-se în pace. Nici ea nu voia să lase să se vadă nimic din ceea ce simțea. Dar dacă vrei vreodată să stăm de vorbă...

– Mulțumesc, Nan, zise ea scurt. Voi fi prea ocupată cu expoziția pentru ca să mai am timp și pentru altceva.

Fusese un noroc să-și găsească o astfel de slujbă. Sam Elliott, fostul ei șef care venise cu doi ani în urmă la Brisbane să înființeze reprezentanța Rawlinson și Rawlinson, Agenți de asigurare, îi oferise o slujbă. Când plecase din Melbourne, îi spusese că dacă va avea vreodată nevoie de o slujbă la Brisbane să-l anunțe. Ea îl sunase de la Melbourne și se înțeleseseră s-o angajeze cu program redus până i se elibera un loc. Din punct de vedere financiar nu era grozav, căci contul din bancă nu i se mai rotunjise după excursia făcută în Europa, dar acest program redus de lucru îi oferea posibilitatea să se dedice picturii.

– Abia aștept să-ți văd expoziția, draga mea, spuse bunica.

– Nu cred că ți-ar place prea tare, bunico. Este pictură abstractă.

Lui Nan îi căzu fața.

– Vrei să spui că aceste picturi nu au nimic deosebit?

– Mă tem că astfel pot fi descrise.

– Fără peisaje? insistă Nan.

– Nu vor fi peisaje în expoziția de acum.

– Mie îmi vor plăcea oricum, zise Nan.

La șase treizeci dimineata, șantierul era plin de zgomot și mașini. Praful se ridicase în aer, iar Fairlie dădu fuga la fereastră. Văzu o mașină care opri pe șantier. Era un Rolls de culoare gri. Carson Tate, numai el putea fi. Își luă un capot și se îndreptă spre bucătărie și puse ibricul pentru cafea pe foc. Apăru și Nan, cu părul ciufulit.

– Nan, tu te scoli zilnic cu noaptea-n cap?

– Mi-am păstrat aceleași obiceiuri, draga mea. Astăzi am multă treabă, vreau să ud grădina.

Fairlie observă cu uimire că apa din ibric nu fierbe. Era clar că nu aveau curent. Se încruntă.

– Nu avem curent la prize, Nan, se întâmplă des asta?

– Numai dimineața. De multe ori vin din grădină și descopăr că nu am la ce să fierb niște apă.

– Unde este tabloul cu siguranțe, Nan?

– Într-o cutie, sub scară, dar fii atentă... zise bunica și veni după ea, temătoare. Fairlie constată că totul era în ordine, dar siguranțele de la prize erau scoase.

– Cred că am găsit problema, Nan. Văzu doi bărbați care priveau pe fereastră, apoi se îndepărtară în grabă. Hai să fierbem acum apa pentru cafea, bunico. O să pun un lacăt la tablou, când mă întorc de la lucru. Dar asta va rezolva doar una dintre problemele noastre.

Sam Elliott o primi cu entuziasm la Rawlinson & Rawlinson, amintindu-și de eficiența ei ca secretară, și-i dădu imediat un teanc

de dosare la care să lucreze. Era un raport pentru biroul central, îi spuse el, dar pentru Bronwyn, secretara lui care era însărcinată, era cam greu de rezolvat.

– Până termini tu acest raport, Brownyn va intra în concediu de maternitate, așa că vei putea lucra la biroul ei.

Fairlie lucră câteva ore la raport apoi cumpără un lacăt și porni spre casă.

Se înfurie din nou când auzi vacarmul și văzu casa înconjurată într-un nor de praf. Chiar din interior zgomotul era greu de suportat. O strigă pe Nan, dar cum aceasta întârzie să răspundă, se îndreptă spre veranda din spatele casei. Apăru și Nan, îmbujorată, cu o tavă în mână.

– Fairlie, abia aștept să-ți povestesc, nu se mai pune problema mutării, iar el este un tânăr foarte drăguț.

Din nou acest James Harvey, gândi Fairlie.

– L-am servit cu ceai și cu prăjiturele pe care le făcusem pentru tine, iar lui i-au plăcut foarte

mult. Nu te superi că nu ți-a mai rămas nici una?

Fairlie simți nevoia să țipe de furie.

– Au fost bărbații de la Colossus în casa asta? Ce-au căutat aici, Nan?

– Tânărul acela m-a rugat să-i închiriez camera din spatele casei pentru birou. Desigur, îmi vor plăti pentru asta, ceea ce îmi va prinde bine, eu îi voi servi ceaiul și masa de prânz, iar ei mă vor lăsa să folosesc telefonul lor după amiaza și duminica. Mă întreb ce i-ar plăcea să mănânce...

Fairlie era uluită.

– Vrei să spui că ai fost de acord?

– Desigur, draga mea. Tocmai atunci, sosi un tâmplar din partea companiei pentru a monta niște rafturi și o poartă nouă care să asigure accesul direct din șantier.

Desigur, James cel amabil se descurcase foarte bine. Dușmanul străpunsese frontul cu amabilități care duseseră la rezultate mai bune decât tacticile de înspăimântare. Atunci, Fairlie avu o senzație ciudată.

– Nan, de ce ai spus că James n-a mai mâncat asemenea prăjituri, doar l-ai servit chiar ieri cu același fel de dulciuri.

– Mă refer la celălalt, la domnul Tate.

Fairlie simți că i se urcă tot sângele în cap.

– Nan, a fost domnul Tate aici?

– Da, și-a cerut scuze pentru toate neajunsurile provocate de echipele de la Colossus. De fapt, el n-a știut ce se petrece aici. I-am spus că tu vei pune lacăt la tabloul electric, dar m-a asigurat că nu va fi nevoie. Era un tânăr foarte plăcut.

– Chiar așa? zise Fairlie printre dinți. Și ți-a mai făcut vreo ofertă?

– Sigur că da, dar când i-am spus că n-aș putea locui altundeva, a fost de acord că este dreptul meu să-i refuz oferta. Atunci, m-a rugat să-i închiriez camera din spate, sper că nu te deranjează, nu? Tu poți folosi veranda sau orice altă încăpere, pentru pictură.

– Nu asta mă deranjează, Nan, eu tot mai cred că Tate pune ceva la cale. Indiferent ce coace acest Tate, se mișcă repede.

– Cred că greșești, Fairlie, nu este un om rău sau ascuns. Avocații lui m-au cam scos din sărite, iar el mi-a explicat că se grăbeau să cumpere casa pentru ca să obțină nu știu ce adaos la salariu. A fost foarte drăguț cu mine, este un om foarte plăcut. Nu înțeleg de ce o fi divorțat ...

Fairlie închise ochii. Nan fusese dusă de nas. Tate profitase de bătrânețea ei, îi câștigase încrederea, ba chiar o făcuse să-i închirieze acea încăpere și să se simtă iar utilă, după atâta timp.

– Mă duc la acest domn Tate, Nan. Nu-ți face probleme, n-o să-ți stric aranjamentele. Aș vrea să văd cum va rezolva unele dintre problemele de aici.

Capitolul 3

Fairlie se duse în dormitor și începu să-și perie părul, după care-l legă într-o coadă de cal. Apoi, își netezi bluza și-și adună scamele de pe fustă. Se privi în oglinda cu ramă foarte veche, întrebându-se ce ar mai putea adăuga la ținuta ei. Întinse mâna după sticla cu parfum și-și parfumă gâtul și încheietura mâinii. Voia să fie seducătoare. Era sigură că bărbatul o aștepta. Sandra îi zâmbi cu un aer complice când o văzu. Trecu de ea și intră în biroul lui Tate, care era gol. Îi atrase privirea o machetă aflată pe biroul lui. Era modelul faimosului proiect Colossus. Fairlie îl studie cu inima

strânsă. Nu văzu nici un locșor rămas pentru casa lui Nan. Erau doar magazine, birouri, un centru de afaceri, sauna. Pe locul casei lui Nan era o parcare. Asta însemna că oamenii care o foloseau aveau să calce sub roțile mașinilor toată viața lui Nan, indiferent dacă aceasta era de acord sau nu să vândă. Indiferent dacă Nan se muta sau nu, proiectul avea să continue. De fapt, nu era mare nevoie de terenul ei. Casa lui Nan putea să rămână în spatele clădirilor, undeva între parcare și drumurile de acces pentru furnizorii de marfă. Colossus se putea descurca și fără terenul lui Nan, dar Fairlie nu-i vedea renunțând așa de ușor. Casa ei rămânea ca o colibă în mijlocul acestui paradis de sticlă și oțel. Fairlie se întrebă unde putea fi Tate. Ridică privirea și văzu un bar pe terasă, de unde imaginea orașului Brisbane era fantastică.

— Sunt aici, domnișoară Jones, auzi o voce puternică. Acel moment de așteptare în care înțelesese adevărata situație îi furase tot elanul de

a se confrunta cu acest bărbat, iar proporțiile biroului îi diminuează sentimentul de oprimare. Dar când ajunse în încăperea unde se afla el, fu dezamăgită. Era mult mai mică decât ceea ce se obișnuise ea să vadă. Tate se ridică și încăperea se umplu dintr-o dată de prezența lui.

– Ia loc, domnișoară Jones. Dorești un ceai?

– Nu, mulțumesc, n-am venit în vizită de curtoazie.

Tate luă un biscuit de pe platou.

– Bine, atunci ia din acești biscuiți. Acum câteva zile, te-am privat de prăjiturile bunicii.

– După câte văd, domnule Tate, ai atâtea birouri, nu înțeleg îți mai trebuie unul chiar în casa bunicii mele.

– Îmi este foarte necesar, domnișoară, ca puncte de legătură. După toate necazurile pe care i le-am provocat fără voie bunicii dumitale, mi se pare cinstit să-mi supraveghez oamenii ca să nu se mai întâmple nimic, și ce alt loc mai potrivit ar fi decât casa doamnei Holborn?

- Fleacuri, zise Fairlie.
- Iar pe James, doamna l-a îndrăgit, se pare.
- Ca și pe dumneata, de altfel.
- Ia te uită, ce plăcut pot deveni pentru doamnele în vârstă.

– Probabil că-ți dorești foarte tare casa ei, domnule Tate, ca să ajungi să ieși din biroul dumitale elegant și să fii văzut trăgând sforile pentru un scop atât de meschin. Poate că Nan nu gândește la fel ca mine căci ai reușit s-o îmbrobodești destul de bine... i-ai făcut viața mai interesantă, i-ai alungat temerile, i-ai dat sentimentul că mai are cineva nevoie de ea și este normal să te considere un om minunat. Iar acum știi prea bine că eu n-aș face nimic ca să distrug ceea ce ai construit. Dar pe mine nu mă poți păcăli cu biroul de pe șantier. Am înțeles că este doar o scuză pentru ca să fii mai aproape de ea și s-o ai sub control. Dar atâta timp cât sunt și eu prin apropiere, Nan va primi și de la mine informații așa că nu-ți face iluzii că-i vei demola casa prea curând.

– Nu-mi fac niciodată iluzii când sunt și femeile implicate într-o acțiune, zise el și luă un ziar financiar aflat în fața lui pe masă.

– Mă bucur că-ți cunoști limitele, domnule Tate, am auzit că nu ai succes cu femeile, mă rog, poate nu așa cum ți-ai dori.

Tate o privi lung, iar Fairlie putu să vadă în ochii lui chiar mânie, curând reținută, desigur.

– Cred că te referi la divorțul meu, domnișoară Jones.

– N-am știut că ai mai avut și alte eșecuri cu femeile.

– Ia loc, domnișoară Jones, și bea ceaiul. După cum arăți, cred că ți-ar prinde bine.

Fairlie se așeză dar în momentul acela regretă că dăduse ascultare vocii aceleia poruncitoare.

– Aș putea s-o fac pe Nan să renunțe la înțelegerea cu dumneata.

– Mă tem că-ți va fi imposibil. Am semnat un contract.

– Cum? Ai făcut-o pe Nan să semneze ceva?

– Așa procedez eu.

– Aș vrea să văd și eu contractul.

– Cum dorești, domnișoară. Tate îi întinse o foaie care se afla pe masa de lucru, la îndemână.

– Te așteptai la vizita mea, domnule Tate?

– Desigur, domnișoară, eram convins că vei veni să-mi comunicii gândurile dumitale când vei ajunge acasă. Țin să-ți spun că ai un mers foarte expresiv, plin de personalitate.

– Domnule Tate, m-ai urmărit?

– A fost doar o întâmplare, domnișoară, nu am timp să stau la pândă.

Fairlie luă contractul și-l citi. Era redactat în cuvinte simple, fără ambiguități. De aceea, Nan îl semnase fără șovăială. Oare cât va dura până ca el să repete gestul, dar cu un contract de vânzare, de data asta?

– Ești mulțumită, domnișoară Jones?

– Nu, nu sunt, și nu voi fi până când nu vei renunța la realizarea proiectului în apropierea casei lui Nan.

– Sper că bunica ți-a spus că la început a avut intenția să vândă? Dacă ar fi spus de atunci că nu vrea să se mute, n-am fi ajuns aici.

– Iar Colossus și-ar fi dezvoltat programul ocolind casa ei? Aceste construcții au început cu doi ani în urmă. De ce naiba n-ați cumpărat tot terenul înainte de a construi?

– Te înșeli, domnișoară. Când am preluat eu Colossus, această lucrare era începută. Era o decizie a fostei conduceri. Am fost nevoiți să construim birourile în această zonă și un complex în jurul lor. Dețineam mare parte a terenului de aici. După câteva luni, am obținut și restul terenului la prețuri modice, așa spune. Iar doamna Holborn nu ne-a spus pe atunci că nu dorește să se mute. Acum, după ce am discutat cu dânsa, am înțeles că vrea să rămână în casa ei și mi se pare normal. Fără terenul dânzei, parcare pe care o construim va fi ceva mai mică. Dar va avea multe probleme din cauza traficului, zgomotului și mașinilor parcate în preajma casei.

– Cum puteți să-i faceți una ca asta? sări Fairlie.

– Dacă n-ar fi fost Colossus, ar fi venit altă companie să construiască aici.

Fairlie ridică mâna, să-i explice că greșea, dar vărsă ceaiul care îi pătă partea din față a bluzei. Carson Tate sări de pe scaun și-i luă ceașca din mâini. Apoi, aduse un prosop și începu să ștergă materialul bluzei.

– Pot să-mi usuc singură bluza, zise Fairlie. Nu m-am opărit chiar atât de tare.

– Nu te prosti, zise Carson și începu să-i descheie nasturii.

– Ce faci? sări ea și-l apucă de mână, dar deja bluza ei era descheiată și Carson pusese un prosop ud pe pieptul ei înroșit. Fairlie se simți mai bine și-și ridică privirea spre bărbatul din față ei.

– În felul acesta n-o să faci bășici, spuse el încet.

Se aflau foarte aproape acum, dar cu ochii plini de lacrimi de durere, cu pielea înroșită, nu era momentul să observe lucruri pe care nu le remarcase înainte și anume că figura bărbatului era

brăzdată de multe riduri fine. Nu-l făceau să arate mai urât, ci dimpotrivă, erau dovada că la un moment dat al vieții, el trăise foarte intens. Râsese mult, se putea spune după dungile din colțul ochilor, dar și suferise. Dar nu în ultimul timp. Carson Tate nu mai era omul condus de emoții. Acum nu se mai putea citi nimic pe figura lui. Nasul îi era prea mare, iar gura, ei bine, gura avea buza de sus prea plină. Fairlie își lăsă privirea să urmeze acele trăsături puternice ale chipului lui. Figura ei se mai îmblânzi când îi întâlni din nou privirea. Îi zâmbi și el, apoi ridică prosopul de pe pieptul ei pentru a-l uda din nou cu apă rece. Fairlie lăsă ochii în jos și-și dădu seama că era foarte expusă. Ridică mâinile pentru a se acoperi.

– Nu încă, zise Carson dându-i mâinile la o parte. Fascinată, ea urmări mâna lui care lipi prosopul de o umflătură roșie apărută chiar deasupra unuia dintre sâni. Carson avea un inel mare cu diamante care sclipea la fiecare mișcare.

Din nou fu uimită de felul în care îi simțise atingerea mâinii. Privi în ochii lui care de data asta erau calzi și apropiați, poate chiar prea apropiați.

– N-ar fi mai bine dacă aș săruta rana asta? murmură el.

Fairlie făcu un efort să-și încheie bluza.

– Lasă-mă pe mine s-o fac, șopti Carson și-i încheie imediat primul nasture.

– Dacă te aștepți să-ți mulțumesc, asta nu se va întâmpla, mai spuse Fairlie. Nu este chiar atât de rea arsura. De fapt, zona arsă o durea, dar mai dureroasă era atingerea lui.

– Ar trebui să-mi mulțumești, oricum. Figura lui fu luminată de un zâmbet care-i adânci ridurile din jurul gurii dar îi atenuă dunga dintre sprâncene, care îi dădea acel aer permanent încruntat. Bărbatul avea o dantură puternică, chiar dacă dinții îi erau inegali. Datorită acestui zâmbet Nan îl văzuse ca pe un tânăr simpatic, de treabă.

Fairlie se duse spre ușă.

– Ceea ce am spus rămâne valabil. Nu știu ce pui la cale, dar fii atent. Te bănuiesc de gânduri ascunse.

– Mă uimești.

– De ce? Pentru că nu știu ce pui la cale? Nu am o minte atât de diabolică încât să ghicesc.

– Nu, ci pentru faptul că mă bănuiești de gânduri ascunse. Ce parfum folosești, Fairlie? Chanel? Oricum, este parfum francezesc. Cred că te-ai pregătit cam mult pentru vizita asta. N-ar fi trebuit. De fapt și eu am fost foarte amabil, nu așa mă port de obicei.

– Dar ieri n-aș putea spune că m-am simțit tratată cu amabilitate.

– N-am putut rezista tentației de a ridiculiza o femeie care purta cravată și cămașă.

– Pe alți bărbați nu-i deranjează.

– Eu nu fac parte din această categorie.

Pentru prima oară, Fairlie fu de acord cu el. Nu semăna cu nici unul dintre bărbații pe care-i cunoscuse.

– Amintește-ți ce ți-am spus, domnule Tate, nu te voi slăbi din priviri.

– Sunt încântat să aud că sunt în atenția unei domnișoare atât de frumoase.

– Voi reveni la cel mai mic semn că nu respecti înțelegerea și voi aduce asistență juridică.

– Data viitoare încercă niște Givenchy, îmi place mai mult, zise Carson.

Fairlie trânti ușa apoi se opri pentru a-și verifica ținuta. Sandra se uită la bluza ei pătată de ceai, la fel și celelalte persoane din lift. Din fericire, când ajunse acasă, Nan se afla în bucătărie și nu trebui să-i dea nici o explicație. Pielea de pe piept o ardea și o durea. Se aplecă spre oglindă pentru a vedea de aproape bășicile care se formaseră. Apoi își aminti mâna lui Tate trecând peste această suprafață a pielii ei.

„N-ar fi mai bine s-o sărut“...

Aruncă bluza pe pat.

Fairlie încheie cea de a doua zi de lucru la Sam Elliott. Își luă rămas bun de la Bronwyn și se

îndreptă spre Galeria Van Levin unde fu întâmpinată chiar de proprietar.

Pieter avea în jur de cincizeci de ani, era un tip solid, cu un păr foarte bogat. Când o văzu întinse mâinile spre a o primi la pieptul lui unde o strânse cu toată puterea. Apoi, îi prinse umerii cu multe grijă de parcă ar fi fost o piesă de porțelan și o sărută pe amândoi obraji. Pieter era îmbrăcat ca de obicei, într-o cămașă pastelată.

– O, draga mea, dacă aș fi fost mai tânăr cu vreo douăzeci și cinci de ani și mai ușor cu vreo treizeci de kilograme, altul ar fi fost destinul nostru. El îi prinse mâna și i-o sărută curtenitor, apoi o privi cu multă dragoste și grijă.

– Ce s-a întâmplat cu acel superb inel cu diamante pe care-l purtai ultima oară?

Fairlie îi evită privirea.

– O, mă tem că nu mai este de mult o noutate, Pieter. Eu și Ben ne-am despărțit cu patru luni în urmă. Era în mai.

Bărbatul o privi cu simpatie.

– N-am mai fost la Melbourne din aprilie, așa că n-am auzit nimic. Am crezut că și el s-a mutat aici, cu tine.

– Nu, cred că Ben n-ar fi capabil să se stabilească undeva cu cineva, mai ales să se și căsătorească. Oricum, ne-am despărțit prieteni.

– Mai întâi ați fost amanți, apoi prieteni, nu știu dacă este posibil. Dar, draga mea Fairlie, tu ai rămas cu arta ta, și ceea ce este mai important, eu am rămas cu tablourile tale. Au sosit în dimineața asta. Cred că le voi vinde foarte repede. Pieter o luă de umeri și o conduse spre inima galeriei, oferindu-i detalii asupra lucrărilor expuse. Va veni și un vechi prieten de la Sydney, să vadă expoziția ta. Poate că tu ești chiar ceea ce caută el.

– Pieter, asta este o veste grozavă. Ești prea bun cu mine, îți sunt recunoscătoare.

Bărbatul acela voluminos oftă din adânc.

– O, draga mea, dacă soarta nu mi-ar fi fost

potrivnică... ce fată s-ar căsători cu mine, mai bătrân de două ori de cât ea și având de trei ori greutatea ei?

– Ai putea ține regim, Pieter.

– Eu? Fairlie, iubita mea, vrei să-mi iei și ultima bucurie? Dacă nu te pot avea pe tine, cel puțin pot să am fructele de mare și alte meniuri delicioase.

– Clătitele cu căpșuni Romanoff, piersicile în sirop de lămâie, friptura de porc cu castane...

– Oprește-te, gemu el. N-am mâncat nimic astăzi. Mă omori. Vino, consolează-mă cu o cafea și câteva confidențe.

Ce bine se simțea Fairlie, să poată discuta cu cineva apropiat. Pieter o urmări cu seriozitate când îi povesti problemele lui Nan și confruntările avute cu Carson. Și, deși ea evită orice implicații emoționale, el părea să știe că fata era mai tulburată decât lăsa să se vadă.

– Am înțeles că este un tip deosebit, foarte bun în afaceri, ca toată familia lui, de altfel. L-am văzut de câteva ori cu Geraldine Hallam, o clientă a mea, o tipă foarte stilată.

– L-ai cunoscut, Pieter?

– Nu, dar mi-ar plăcea. Ți se pare atrăgător?

– Cum aș putea să consider atrăgător un asemenea profesor, Pieter?

– Între bărbați și femei se petrec lucruri ciudate, draga mea. Uite, de pildă eu sunt un munte de bărbat, prea bătrân și total nepotrivit pentru tine, dar sunt nebun după tine. Iar tu, tânără și frumoasă ești înnebunită după Ben Ramsay... Viața este o mare farsă, nu?

Fairlie începu să râdă deși nu se mai simțea în largul ei căci Pieter vorbea pe jumătate serios. Ea încercă să-i ia apărarea lui Ben, dar nu reuși. Pieter spusese întotdeauna că Ben nu este pentru ea, iar ea se opusese de fiecare dată.

– Sună-mă când ești mai liberă, draga mea. Sună-mă acasă. Am cumpărat o casă minunată în Rainworth.

– Să înțeleg că te-ai stabilit aici?

– Exact, draga mea. Dacă vei avea nevoie de ajutor legal, spune-mi și te voi prezenta avocatului meu.

– Îți mulțumesc, Pieter. Vrei să vii într-o seară la cină la noi? Bunica gătește excelent, mai adăugă ea, provocator.

Pieter lăasă să-i scape un geamăt.

– Bine, du-te repede, nu mă mai tenta. Fairlie se ridică pe vârfuri și-l sărută. Mă bucur că te-am văzut din nou, Pieter. Plecă fără să se mai uite înapoi, întrebându-se de ce efuziunea lui neașteptată o afectase. Când coborî din mașină se uită instinctiv spre etajul zece al clădirii în care se afla Carson Tate. Nu voia să-i lase cumva impresia că se gândea la el. Dar când observă acasă că încăperea închiriată fusese dotată cu birouri, rafturi și telefon, îi sări inima. Zilele lui Nan aici erau numărate. Prezența ei aici era ca un ghimpe în inima lui Carson Tate. Cum avea acesta să rezolve problema?

Îi trebui cam o săptămână ca să afle. În acest timp, James Harvey se mută în birou. Nan îl

îndrăgise deja. Dar Fairlie încercă să evite pe cât posibil invitația lui la cină, care se repetase.

– Bunica ta mi-a spus că pictezi. Ce mai pictezi în afară de tablouri moderne, din acelea care nu exprimă nimic?

Fairlie pufni în râs.

– Știu că lui Nan nu-i plac picturile abstracte. James o privea cu ochii lui mai albaștri decât albastrul cerului și își reînnoi invitația.

– Știu un local care servește mâncare franceză foarte bună. Au expus și niște picturi abstracte. Și nu-ți face probleme, n-o să-i spun prea multe despre tine.

– Cui?

– Lui Carson Tate. Nu știu ce s-a întâmplat când v-ați văzut ultima oară, dar...

Fairlie se ridică, așteptând să vadă dacă vestea despre felul în care își pătase ea bluza de ceai ajunsese până la urechile lui James.

Fairlie tot nu se simțea în largul ei, deși viața începuse să-i intre în matcă. Asta dacă putea să ignore zgomotul și praful făcut de mașinile care lucrau în fața gardului lui Nan. Și ea putea să le ignore. Oamenii care lucrau acolo udau praful cu furtunurile înainte de începerea lucrului, iar programul de dimineața fusese decalat cu o oră.

– I-am mulțumit domnului Tate pentru grija pe care o manifestă față de mine, zise Nan.

– A fost din nou aici?

– Da, a fost de dimineață și s-a comportat ca un gentleman. Zău, Fairlie, ar trebui să vezi latura bună a fiecărui om.

– Despre ce ați vorbit?

– Am vorbit numai eu, dar mi-a făcut plăcere să pot discuta cu cineva despre trecut. Este un bărbat singuratic și mă bucur că l-am cunoscut.

Singuratic? Carson Tate?

– Am senzația că ești într-o primejdie mult mai mare, Nan, vei fi furată de propria-ți casă cu vorbe microase și povești despre vremuri de mult apuse.

Dar tocmai când termină discuția cu Nan și intră în dormitorul ei îi auzi vocea în hol:

– O, nu știi dacă ar trebui să fac asta, domnule Tate.

– Ar fi foarte bine dacă ați vrea, doamnă Holborn.

– Ce să vrea, domnule Tate? Ce mai ceri acum de la bunica mea? Am sosit la timp ca să previn semnarea unei alte înțelegeri scrise?

– Stai jos, Fairlie, și liniștește-te, spuse Nan. Domnul Carson tocmai îmi sugera să-i spun pe nume. În mod normal n-aș ezita, dar între noi există o relație de afaceri și de aceea cred că nu se cade.

– Poate ar trebui să-i spui „sir Carson“, bunico.

– Cred că este prea devreme, zise Carson.

Nan îl privi cu ochii măriți.

– Crezi că într-o bună zi...

– Mă îndoiesc că se va realiza asta, a fost doar o glumă.

– Mai există ceva ce nu se poate cumpăra cu bani?

– Întotdeauna vor exista lucruri care nu se pot cumpăra cu bani, Fairlie.

Capitolul 4

– Stai jos și bea-ți ceaiul, draga mea, zise Nan întinzându-i o ceașcă.

– Fii atentă să nu te opărești cu el, adăugă Carson, cu ochii pe decolteul ei. Fairlie roși. La naiba cu acest bărbat care dorise să-i reamintească acea scenă stupidă. Fairlie se aplecă asupra ceștii pentru a se nu i se vedea roșeața obrazilor. Nan continuă să vorbească iar Fairlie simți privirea lui Carson ațintită asupra ei.

– Terminați-vă ceaiul în liniște, doamnă Holborn. Nepoata dumneavoastră mă va conduce, zise Carson ridicându-se și pornind spre ușă.

– Ești un expert în manipulări, domnule Tate, îi strecură ea printre dinți. Să înțeleg că aveai să-mi comunici ceva?

Carson o luă de braț și o conduse spre veranda care trepida din cauza vibrațiilor mașinilor de la Colossus.

– Vreau să-ți dau un sfat, Fairlie.

– Ce sfat, domnule Tate? Îmi sugerezi că ar fi bine s-o conving pe Nan să-ți vândă casa?

– Am nevoie de terenul ei, nu neg asta, și cred că există o cale prin care s-o determin pe doamna Holborn să vândă.

– Singura cale este cea a compromisului, dar acesta devine imposibil între cineva care vrea să păstreze ceva foarte simplu și firesc, și altcineva care vrea să mai adauge câteva milioane la ceea ce are. Dar, oricum, aș vrea să aud ce sfaturi vrei să-mi dai.

– Sunt conștient că situația a pornit greșit de la început. Partenerii mei, care au investit în acest proiect mă presează și trebuie să găsesc o soluție.

Până când o voi găsi aş vrea să te rog să renunți la atitudinea asta ostilă, care nu servește la nimic, ba chiar o indispune pe doamna Holborn.

— Ce ipocrit ești, domnule Tate! Nu eu sunt cea care a redus-o pe Nan la condiția acelei bătrâne care se teme să iasă chiar și la cumpărături! Nu eu sunt cea care amenință să-i înconjoare casa cu zgârie nori, nici s-o condamne să-și petreacă restul vieții într-un azil de bătrâni. Ce știi dumneata că o indispune pe Nan? În pofida faptului că vii aici să-i faci capul mare, nu ai pic de căldură pentru o ființă omenească în inima dumatilă. Te interesează numai banii, domnule. Bărbatul își pierde răbdarea. Fairlie fu fericită să observe asemenea reacții la el. Chiar când Carson îi apucă ambele brațe și o apropie de el, ea simți mai mult plăcere decât teamă. Și curiozitate. De ce oare o asemenea insultă provocase o reacție puternică? Îi spusese vorbe mai grele și nu văzuse nimic în afară de amuzament în ochii lui.

– Ce se întâmplă, domnule Tate? Am crezut că-ți place să ți se spună adevărul.

James, care apăru ca din senin, fu cam descumpănit să vadă scena. Carson îi eliberă imediat mâinile.

– Rămâne la șapte treizeci, Fairlie?

– Pot să vin fără cravată, James?

James începu să râdă.

– Asta este pentru tine, Carson.

După plecarea celor doi, Fairlie încercă să-și aștearnă sentimentele pe pânză. Era o pictură mică și fără valoare, dar făcu minuni pentru moralul ei. Pânza era încărcată de tonuri de negru și gri, cu foarte puțin verde. Nan care apăru și ea, o privi uimită.

– Ce zici, Nan?

– Nu știu dacă o înțeleg corect, admise bătrâna, care-și lăsă capul într-o parte de parcă ar fi vrut să prindă totul din alt unghi. Parcă exprimă o supărare.

– Ai perceput totul foarte corect, Nan. O să numesc acest tablou „Sir Carson“.

Nan o privi lung.

– N-ai putea să-l placi un pic, draga mea? Omul ăsta face eforturi pentru a-ți intra în grații. Nu știe cum să se facă mai plăcut.

– Nu cunoaște adevăratul sens al cuvântului, Nan. Cred că dacă Pieter ar vedea pictura asta și-ar schimba părerea despre mine.

– Ai spus că l-ai invitat la cină pe acest domn Van Lewin. Ce fel de om este?

– Este un companion foarte plăcut, un bărbat rafinat, un intelectual rasat. Este olandez.

– Căsătorit?

– A fost cândva, dar n-a mers.

– Bănuiesc că este și foarte bogat, dacă are galerii de artă.

– Numai două, aici și la Brisbane. Da, bănuiesc că este bogat.

– O să fac o friptură bună. Probabil e gurmănd.

– Da, Nan, îi place mâncarea bună. Și este un om plăcut, o să-l îndrăgești. Mai plăcut decât Tate.

Seara petrecută cu James fu un succes. Mâncarea era foarte bună, vinul la fel, muzica romantică, picturile interesante, iar James un partener foarte plăcut. Fairlie îi vorbi despre expoziția pe care urma s-o deschidă, iar când James o conduse acasă, se simțeau prieteni de când lumea.

– Mi-a plăcut mult seara asta, James. Ești un bărbat plăcut. Noapte bună.

După ce acesta plecă, Fairlie închise ușa și se rezemă de ea. De ce nu putea să-l accepte în totalitate pe acest băiat? Nan se purta și ea destul de ciudat, de parcă i-ar fi evitat privirea.

– Vrei să-l inviți pe domnul Van Lewin duminică seara? o întrebă ea.

– Dacă te poți pregăti pentru atunci, Nan. În acest caz, ar trebui să-i telefonez chiar de acum.

– O să curăț argintăria și o să apreztez fața de masă pe care am brodat-o înainte de a mă căsători.

Fairlie privi ochii lui Nan, obraji ei îmbujorați.

– Te agiți atâta pentru cineva pe care nu-l cunoști? o necăji ea și bătrâna se concentrează dintr-o dată asupra salvării unei felii de pâine care se rumenise cam mult în prăjitor.

După amiază, James îi făcu o altă invitație.

– Ai vrea să mă însoțești la o plimbare pe râu? Vom fi doar noi doi.

– Nu sunt liberă duminică seara, James. Vine un prieten la cină.

– Nu poți să amâni pe altă dată? Nu știu dacă mai pot lua barca. De ce nu-l inviți în altă zi? Fairlie își spuse că trebuia să fie măgulită că un băiat ca James îi dorea atât de tare compania.

– Te-ar deranja dacă aş mai invita pe cineva duminică seara? o întrebă Nan.

– Nu, sigur că nu, dar la cine te gândești? Familia Reynold?

– Nu, zise Nan. Este vorba despre Carson, l-am invitat deja, aseară.

– Ai și făcut-o? A venit aici, în lipsa mea?

– A sosit imediat după plecarea ta. L-am servit cu plăcintă cu brânză și i-a plăcut atât de mult, încât nu m-am putut abține și l-am invitat să guste din friptura mea.

Desigur, Carson profitase de absența ei pentru a-i suci mințile lui Nan. Sau poate că aranjase lucrurile de așa natură, încât ea să fie invitată de James. Dar apoi își aminti că Tate acceptase invitația la masă chiar dacă știa că și ea va fi de față. De fapt, cei de la Colossus aveau toată ziua la dispoziție pentru a-i face capul mare lui Nan, dar se hotărâseră să profite și de timpul care rămânea neocupat, seara.

– Unde pleci, Fairlie?

– Mă duc să rezolv problema cu Tate, bunico.

Fairlie se îndreptă spre clădirea firmei. Rămase în fața ușilor închise, arzând de furie,

întrebându-se dacă putea pătrunde în clădire pe la subsol, când o văzu paznicul.

– Vreau să merg la domnul Tate. Spune-i că-l caută domnișoara Jones, adăugă ea observând felul în care o privea omul. Știu că este aici.

– Puteți urca, domnișoară Jones, îi spuse acesta după ce telefonă pentru a i se confirma de către Carson că fata putea să intre. Fairlie pufni în râs căci observă din privirea bărbatului că acesta o luase drept vreo amicică a șefului.

Biroul cel mare în care se afla acesta o intimidă ca de obicei și ea își spuse că ar fi fost mai bine să mai zăbovească pentru a-și aplica puțin fond de ten. Felul în care arăta, îmbrăcată sport, fără tocuri, o făcea să se simtă ca și cum ar fi venit la vânătoare fără pușcă. Dar își adună curajul și intră cu îndrăzneală în biroul lui Tate. Acesta vorbea la telefon și fără a se opri din conversație îi făcu un semn cu capul să ia loc, apoi continuă s-o privească insistând asupra părului ei despletit. Fiind nevoită să aștepte, Fairlie se repezi spre

terasă, iar privirea i se opri asupra casei lui Nan. Era ca un punct luminos în întuneric, căci se vedeau aprinse luminile de pe verandă. Fairlie realizează prea târziu că fusese o prostie din partea ei să vină aici. Ușile se deschiseră automat și Carson apărură pe terasă, lângă ea.

– Bună seara, Fairlie. Mă surprinde vizita ta, cu toate că-mi face mare plăcere.

– Nu trebuie să-ți faci nici un fel de plăcere. Am venit să-ți spun că nu-ți va merge nici de data asta.

– Adevărat? În acest caz o să-mi iau ceva de băut și o să ascult ce ai de spus. Vrei să bei ceva?

– Nu, i-o reteză Fairlie. Am venit să-ți spun că schema pe care ai pus-o la cale cu James nu funcționează, așa că am venit iar pe capul tău. Cum ai de gând să rezolvi situația?

Carson o privi amuzat.

– M-am gândit la varianta asta.

– Presupun că amicul dumitale ți-a comunicat că nu vei fi singur duminică seara la cina cu Nan.

El a făcut tot posibilul să mă tenteze cu o plimbare pe râu. Este un foarte bun actor și a reușit să mă păcălească la început, dar de acum n-o să-i mai mergă. De fapt, nu este genul meu de bărbat.

– Sau nu este destul de bărbat pentru tine?

Fairlie se ridică înfuriată de pe scaun și se repezi spre el.

– Ești o brută, vrei să adaugi și insulta la arsenalul pe care l-ai folosit până acum? Carson o prinse cu amândouă mâinile.

– Cred că faci presupuneri greșite, Fairlie. James te place cu adevărat și acționează pe cont propriu, nu pus de mine.

– Deci totul este numai concidență? Chiar și faptul că-mi făcuseși program pentru duminică seara când plănuiai s-o faci pe Nan să semneze? Bănuiesc că ai redactat deja contractul.

De astă dată, fu rândul lui să se înfurie. O apucă de brațe și fără să-și dea seama îi înfipse unghiile în carne. Fairlie încercă să-l împingă.

– Unde-ți sunt nervii de oțel, ți-e teamă de mine, Fairlie?

– Desigur, mi-e teamă de tine. Dar fără organizația Tate ai fi ca oricare alt bărbat.

– Să lăsăm organizația, ție ți-e teamă de mine.

Un filodendron îi atinse ușor brațul și ea se dădu un pas înapoi. Fairlie se simți ca în jungla în care Carson era vânătorul și ea nu mai avea unde să fugă. Carson se afla în fața ei. Nu se mai apropie de ea, dar întinse mâna s-o mângâie. Fairlie simți că respiră tot mai greu. Mâna lui poposi pe obrajii ei, apoi pe gât. O trase spre el, și își lipi buzele de ale ei. Fairlie își puse mâinile pe umerii lui. Oftă și se lăsă sărutată. Nu mai simțise dorința de a fi sărutată de la începutul relației cu Ben. Îi rosti numele.

– Carson... Se simți surpriza și plăcerea în glasul ei.

– Acum îmi este foarte clar. Te doresc, Fairlie.

Și Carson Tate obținea tot ce dorea. Voia casa și era pe cale s-o obțină, o voia pe ea și făcea demersurile necesare. Îmi pare bine că și tu simți la fel, șopti el.

Fairlie se simți folosită.

– Eu n-aș conta pe asta, domnule Tate. M-ai prins fără gardă în seara asta și desigur cu experiența pe care o ai la femei... dar eu n-o să-mi pierd capul.

– Am crezut că am ajuns la o înțelegere, deja.

– Nu te mai deranja să vii la cina de duminică, nu ești dorit.

– Nu asta a fost impresia mea.

– Dar nu este necesar să apari.

– N-aș vrea s-o dezamăgesc pe Nan.

– Nan? Îi spui deja pe nume?

– Nu ți-a spus bunica? Am ajuns la concluzia că este mai bine să ne spunem pe nume. Consideră-mă ca pe o rudă, Fairlie, mai spuse el și o apucă de braț. Ești atât de frumoasă că nu ți-aș mai da drumul.

– Ar trebui s-o faci, altfel Nan va fi dezamăgită, ea se așteaptă la un anumit comportament de la cei cărora le permite să-i spună pe nume.

– Bine, Fairlie, du-te acum, am foarte mult de lucru.

– Sper să trebuiască să stai aici toată noaptea.

– Oricum, dacă te vei uita la fereastra asta vei vedea lumină și după miezul nopții.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să mă uit la fereastra ta, spuse ea și trânti ușa.

– Eu mă uit tot timpul la fereastra ta, mai apucă el să spună.

O dată ajunsă acasă, Fairlie căută să scape de întrebările bunicii. Se duse direct în camera ei unde luă o carte și începu să citească. Nu se putu abține să ridice de câteva ori privirea spre Colossus unde se vedea încă lumină.

La naiba cu tine, Carson Tate!

Capitolul 5

A doua zi, la birou, nu putu să nu-și amintească discuția cu Tate. După program, sună la galerie, iar Pieter îi spuse că a înrămat unele dintre tablourile ei. Apoi, îi reaminti de invitația la cină.

– Pe la ce oră crezi că ar fi bine să vin, Fairlie?

– Pe la șapte. Nan ar putea avea încă un invitat dar deocamdată nu este confirmată sosirea lui. Abia aștept să te revăd, Pieter.

– Nu-ți strânge părul duminică, Fairlie, lasă-l liber, te rog, este o mare plăcere să te privesc astfel.

– Abia aștept să mai stăm de vorbă, ca pe vremuri, Pieter.

Ajunsă acasă, Fairlie observă că fuseseră înlocuite porțile și că accesul la garaj era mult mai ușor acum. Își închipui, desigur, că era mâna lui Carson în toate astea.

A doua zi îl întâlnește pe când ducea ibricul cu cafea pentru Nan.

– Îți mulțumesc pentru porțile de la garaj, spuse ea.

– Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, Fairlie, a fost plăcerea mea. Sper ca în timp să-ți schimbi părerea despre mine și să crezi că nu am intenția de a-i smulge lui Nan casa și terenul. Deodată, Carson se aplecă și o sărută. Fairlie fu luată prin surprindere și nu schiță nici un gest. A doua zi așteptă să-l revadă, dar el nu mai apăru.

– Este plecat, o informă Nan, vine duminică. A sunat de la Melbourne și a cerut permisiunea să mai aducă pe cineva.

– Pe cine, Nan?

– Nu mi-a spus, era foarte grăbit.

Poate că-și aducea iubita, pe doamna Geraldine

Hallam, clienta lui Pieter, acea prețioasă cu aere aristocratice, cu trei șiraguri de perle. Da, o femeie ca ea arăta foarte bine la brațul lui Carson.

Duminică dimineața Fairlie și Nan făcură curățenie temeinică în toată casa. Covorul persan strălucea de curățenie, de sub masa de nuc. Paharele de cristal erau aliniat pe dulapul vechi de mahon, iar argintăria strălucea și ea. Nan îmbracă o rochie nouă. Se învârti o jumătate de oră alegându-și bijuteriile care se potriveau la ea. În cele din urmă se stabili la un colier de perle pe care i-l dăruise bunicul la cea de a patruzeci și cincea lor aniversare. Fairlie se decise să nu poarte bijuterii. Îmbracă o rochie de culoarea smaraldului, iar părul pe care-l lăsase liber pe umeri și-l prinse la tâmple cu două agrafe de aur.

– Arăți atât de frumos, murmură Nan, nu cred că-și va lua ochii de la tine toată seara.

– Nu-mi pasă dacă mă va privi sau nu, mormăi Fairlie.

– Parcă spuneai că-ți expune tablourile.

– A, la Pieter te refereai?

Fairlie rămase în fața oglinzii, iar Nan se duse să deschidă căci auzise frânele unei mașini. Era Carson.

– Bună seara, Fairlie, arăți minunat. Nici cicatricele nu se mai văd, adăugă el, mai încet de data asta.

– Cred că nu este indicat să faci asemenea comentarii, zise ea, mai ales când ai venit cu prietena ta.

– Dă-mi voie să ți-o prezint, zise el.

Fairlie ridică privirea și văzu persoana care-l însoțea pe Carson.

– Fairlie, ți-l prezint pe fiul meu David. David, dânsa este domnișoara Jones.

Fiul lui Carson. Asta da, surpriză. De fapt, ea știa de la James că Tate avea un fiu. Dar fu luată prin surprindere de figura lui copilărească. Băiatul avea în jur de paisprezece ani, iar figura lui era o ezitare între copilărie și adolescență, dar era clar

de pe acum că într-o zi va semăna cu tatăl lui. Avea aceleași maxilare puternice, sprâncenele groase și părul bogat. Băiatul întinse mâna.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Jones.

Fairlie sesiză o anumită ostilitate în privirea lui.

– Ce surpriză, zise Nan, Fairlie credea c-o să-ți aduci iubita.

– Te-ai grăbit să tragi concluzii, Fairlie?

– Bine ai venit, Pieter, zise Fairlie privind-și prietenul care tocmai apăruse, neglijând câteva momente ceilalți musafiri.

– Fairlie, draga mea, arăți ca o nimfă. Abia îndrăznesc să te ating, am senzația că dintr-un moment într-altul te-ai putea scufunda în spuma mării.

Fairlie începu să râdă, convinsă că vocea lui puternică fusese auzită de ceilalți.

– Ți-am adus florile tale preferate, frumoaso, zise Pieter întinzându-i un buchet superb de trandafiri albi. Acestea sunt pentru bunica ta, adăugă el, întinzându-i o cutie cu bomboane fine,

de ciocolată. Intrarea lui fu spectaculoasă. Nan făcu ochii mari când Pieter, îmbrăcat cu o jachetă de culoare albastră, se îndreptă spre ea și-i sărută mâna.

– Domnule Van Lewin, este o mare bucurie că ați acceptat invitația noastră.

Ochii lui Pieter începură să strălucească. Seara se desfășură altfel decât își imaginase Fairlie.

– Este o adevărată plăcere să am trei bărbați la masă, spuse Nan.

– Doamnă Holborn, obiectez, eu singur fac cât doi bărbați.

– Nan, friptura este extraordinară, spuse și Carson.

– Extraordinară puțin spus, este ceva ce n-am mai avut plăcerea să mănânc până acum. Este ca o ambrozie, mai adăugă el. Toată seara decurse într-o atmosferă foarte plăcută, se spuseră glume de bun- gust, iar Carson fu foarte amabil cu Pieter, făcându-l să se simtă bine. După ce și ultima bucățică de budincă fu consumată, se mutară pe

verandă să bea cafeaua. Fairlie observă la un moment dat că David se cam plictisea și începuse să răspundă monosilabic la toate întrebările care i se puneau. Văzu că Tate începuse să se agite și pentru a evita un conflict între cei doi i se adresă lui David.

– Vrei să mă ajuți? Nu mă pot descurca singură cu vasele.

– Nu ai mașină de spălat vasele? Întrebă băiatul privind în jur, în bucătăria lui Nan.

Fairlie începu să râdă.

– Nu avem, dar cu ajutorul tău...

– Bine, domnișoară Jones.

– Spune-mi Fairlie, David.

– Este un nume neobișnuit.

– Este prescurtarea de la Felicity. A fost numele mamei mele.

– A murit, cumva? A mea este divorțată, dar s-a recăsătorit.

– Și cum este să ai părinții divorțați?

Băiatul o privi ciudat și nu-i răspunse.

– Tu cum te înțelegi cu tatăl tău, David?

– Nu prea mă vrea în preajma lui. Dar nici cu bunicul nu vrea să mă lase să stau. Mama este plecată în Europa cu noul ei soț, care este politician.

– Ce te face să crezi că tatăl tău nu te vrea în preajma lui?

– Nu știu. Dar poate o să te șochez dacă o să-ți spun că nici eu nu-l plac pe el. Nici tu nu-l placi prea mult.

– Ce nu-ți place la tatăl tău?

– Probabil același lucru care nu-ți place nici ție.

– Noi doi nu avem interese comune, de fapt ne aflăm chiar într-o stare conflictuală declarată. Vrea să construiască o parcare pe locul casei lui Nan, iar ea nu vrea să se mute de aici.

– Și atunci, de ce l-ai invitat la cină?

– Pentru că, în viață, lucrurile nu sunt clar demarcate. Iar casa este a bunicii mele care îl place foarte mult pe tatăl tău.

– A, acesta este motivul pentru care a venit el aici, nu?

– O, David, ce bine semeni cu tatăl tău.

– Nu, nu semăn de loc și nici nu-mi place să fiu comparat cu el. El n-a făcut nici un efort să mă vadă, nici măcar la aniversările mele n-a venit.

– Asta mă surprinde.

– De ce?

– Pentru că dacă el a uitat, secretara lui n-avea voie s-o facă.

– Înseamnă că el nu are o secretară bună. Oricum, eu nu sunt de acord cu ceea ce face el. Dă-râ-mă totul, copaci, clădiri și ridică aceleași construcții standard. Nu se gândește decât la bani, ignoră total aspectele legate de mediu.

Fairlie începu să râdă.

– Mă surprinde să aud toate astea din gura unui Tate. Știi prea bine că bunicul tău a pus pe picioare toată afacerea. Iar tatăl tău n-a preluat Colossus de prea mult timp. El știe că ești ecologist?

– Nu știe, nu-i împărtășesc gândurile mele.

– David, îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. O, va trebui să cumpăr detergent de vase, văd că este pe sfârșite. Desigur o să aleg unul biodegradabil.

David își șterse mâinile și începu să râdă.

– Nu sunt fanatic, Fairlie.

– De ce faci o asemenea afirmație? interveni Carson, iar David sări ca ars.

– Discutam despre detergenți, salvă Fairlie situația, și despre faptul că David este conservator, preocupat de problemele de mediu.

– Adevărat? Va trebui să purtăm o discuție pe tema asta, David.

– Ce știi tu despre asta? zise David.

– M-am confruntat cu unele aspecte ale problemei, aș putea să-ți spun lucruri destul de interesante.

– Nu cred.

Fairlie le sugeră să intre înapoi în casă, tocmai pentru a detensiona situația.

– Cred că i-ai pus întrebări stânjenitoare cât ai spălat vasele împreună, poate ai vrut să afli amănunte despre divorțul meu. Cred că ai avut o plăcere ascunsă să răcolești cenușa. Atacul lui Carson o luă prin surprindere. Fairlie i-ar fi răspuns că ceea ce făcea el era semn de frustrare dar se mulțumi să tacă și să-l urmeze spre sufragerie. Mai târziu, după ce Carson, Pieter și David își luară rămas-bun, Fairlie avu un sentiment destul de nepotrivit ei. Era un sentiment de milă. Și, ca și cum n-ar fi fost de ajuns că era ceva nou, era adresat atât tatălui cât și fiului.

Când ajunse acasă într-una din zilele următoare și văzu iar buldozerele lui Tate, uită complet de vulnerabilitatea lui. De data asta rezistă tentației de a se confrunta personal cu el. Dar îi telefonă din biroul lui James.

– Văd că anticipezi lucrurile, domnule Tate.

– Am revenit la relații oficiale, Fairlie?

– Te-am sunat ca să te informez că n-am dorit să aflu nici un fel de informații pe care n-ai fi vrut

să mi le dai, tocmai de la fiul tău. Am discutat cu David numai despre el și am descoperit că este un tânăr foarte plăcut și realist.

– Am avut probleme zilele astea, îmi cer scuze dacă am fost dur cu tine. Dar cărui fapt datorez plăcutul tău telefon?

– Văd că nu renunți la a o forța pe Nan să vândă. Toate buldozerele pe care le-ai masat aici în zonă...

– Fairlie, buldozerele mele trebuie să staționeze undeva, iar distanța dintre șantier și Nan este foarte mică. De data asta...

– Să-ți ții buldozerele pe pământul tău. Astăzi erau pe al lui Nan. Dacă se mai întâmplă, o voi considera o violare a proprietății private.

– Fairlie, te rog să mă lași măcar o dată să termin ce am de spus. Asta a fost tot? Acum, te rog dacă mai ai și alte probleme rezolvă-le cu James, eu sunt foarte ocupat.

Fairlie trânti telefonul.

A doua zi nu-și putu parca mașina din cauza unui morman de asfalt și pământ care se afla în

fața porții. Deci, Carson continua să creeze probleme. Ce nerușinat este, își spuse ea.

– Bună, Fairlie, auzi în acel moment.

Se întoarse și-l văzu pe David, îmbrăcat în uniformă de școală, ducând un ghiozdan doldora de cărți și caiete.

– O, David, ce surpriză. Ce cauți pe aici?

– Astăzi n-a mers nici un autobuz de la școală spre casa în care locuiesc, așa că a trebuit să vin aici, zise băiatul arătând cu capul spre clădirea în care se afla Colossus. Bănuiesc că tot firma asta ți-a blocat intrarea.

– Așa este, David. Nu au voie să facă un astfel de lucru. Vrei să intri puțin, David? Te așteaptă tatăl tău?

– Nu, el nu știe unde mă aflu. Va trebui să aștept într-unul din birouri până termină lucrul ca să mă ducă acasă. Aș intra puțin, dacă n-o deranjez pe doamna Holborn.

– Te rog să intri, zise Fairlie și-și ridică privirile spre etajul zece al clădirii de unde bănuia că Tate urmărea scena.

Capitolul 6

Nan îl primi cu bucurie pe băiat și începu să-l îndoape așa cum ar fi făcut cu oricare alt tânăr care i-ar fi călcat pragul. Veni imediat cu un platou cu prăjituri și un pahar cu lapte, pe care David le consumă imediat.

– Știu ce apetit au tinerii, zise Nan, care înlocui farfuria goală cu alta plină. Și mama îți pregătește prăjituri, nu?

– Mama călătorește mult, este consultant. Se ocupă de decorații interioare și are propria ei sală de expoziții, așa l-a cunoscut pe Greg.

– I-a decorat casa?

– Da, zise David. El are o casă foarte mare, undeva pe coastă. O să am și eu acolo o cameră cu vedere la mare.

– Deci vei locui cu mama ta, când se va întoarce? Când va fi asta? continuă Nan.

– Peste două luni. Greg este membru al parlamentului și se va ocupa în această calitate de conservarea mediului, de protejarea țării împotriva companiilor multinaționale și altele. Greg spune...

– Probabil că este un tip admirabil. Dar tatăl tău este de acord cu punctul de vedere al lui Greg? Colossus va trebui să ofere multe locuri de muncă și să sponsorizeze evenimente sportive, să ofere burse...

– Oricum, o va face doar pentru publicitate. Greg spune că este mai ieftin pentru companii să dea bani pentru sponsorizări decât să-și plătească publicitatea.

Se părea că acest Greg vorbea mult, dar nimic în favoarea tatălui lui David. Fairlie își termină

ceaiul gânditoare, iar Nan îl duse pe băiat să-i arate efectele de război ale defunctului ei soț.

– Știi, Fairlie, doamna Holborn are o baionetă japoneză și o pușcă veche cu pat de lemn, model pe care l-am mai văzut doar la Muzeul de Război.

– Cred că nu te interesează prea mult armele, David Tate.

– Așa este, spuse puștiul cu multă seriozitate, iar Fairlie remarcă încă o dată asemănarea izbitoare dintre tată și fiu.

– Poftește, Carson, zise doamna Holborn în acel moment. Intră și bea un ceai cu noi. Carson nu răspunse ci își fixă fiul cu privirea. David se posomorî dintr-o dată și lăsă capul în jos.

– Mă duc să-mi iau ghiozdanul, spuse el și asta fu singura reacție când își văzu tatăl. Nan se duse după el clătînând din cap căci remarcase răceala dintre tată și fiu.

Carson o privi pe Fairlie fără a-i adresa vreun cuvânt. Ea ar fi vrut să-i spună ceva care să-l consoleze pentru faptul că fiul lui avusese o reacție

atât de dură, dar nu citi în ochii lui dorința de a fi consolată. Își aminti atunci de drumul de acces către garaj, care nu mai putea fi folosit.

– Te-ai obișnuit să dai cu o mână și să iei cu cealaltă, nu?

– Ce vrei să spui cu asta, Fairlie? Fii mai concisă.

– După ce ai montat ușile de la garaj, ai făcut ca drumul spre acesta să devină impracticabil. Este o tactică de hărțuire mai nouă?

– Nu am făcut nimic intenționat, Fairlie.

– Renunță la hărțuiala asta mai mult sau mai puțin fățișă, Carson. Faptul că ți-ai trimis supraveghetorii care să ne blocheze accesul nu te va duce la ceea ce dorești, fii sigur de asta. Atâta timp cât Nan vrea să rămână în casa ei, voi lupta cu trup și suflet pentru asta.

– Nu este nevoie să lupti în numele bunicii tale. Păstrează-te pentru alt gen de luptă, dacă vrei să existe o luptă, într-adevăr.

– Există o singură luptă între noi și pot face uz de foarte multe arme, Carson, dacă asta dorești.

– Ce vei face, vei recurge la presă? Carson o privi amuzat. Ce vei spune? Că am instalat aici, în casa bunicii tale, contra cost, un birou unde să lucreze o persoană care să țină legătura cu șantierul, că i-am montat o poartă nouă, că i-am dat un scop nou în viață? Revino la realitate, Fairlie, nu ai ce folosi împotriva mea.

– Acum poate vei simți cum este să fii nedreptățit, Carson. Sunt lucruri pe care nu le poți cumpăra cu bani, după cum ți-am mai spus, continuă ea învârtind pe deget șapca lui David.

– Sper că nu te vei folosi de fiul meu pentru a-l întoarce împotriva mea, relația dintre noi este și așa destul de rece.

– N-aș face așa ceva.

– La revedere, Nan, Fairlie, se auzi vocea lui David.

– Numele ei este Jones, domnișoara Jones, David, spuse Carson.

Cu părere de rău, David își luă rămas-bun de la cele două femei.

– Aș putea să mai trec și mâine pe aici?

– Sigur că da, sări Nan.

– Nu, nu poți, interveni tatăl lui, luându-l de umeri și întorcându-l spre ușă. Nan nici nu voi să audă de o asemenea interdicție. David era oricând binevenit, declară ea ignorând privirea cruntă pe care i-o aruncase Carson.

După plecarea celor doi, Fairlie rămase cu privirea pierdută.

– Ai probleme cu expoziția, Fairlie? Văd că ai cercăne la ochi.

– Nu, Nan, Pieter știe să rezolve toate problemele astea. Vor veni foarte multe cunoștințe la deschidere.

– Va fi un succes, Fairlie, chiar și James vine la vernisaj. Am crezut că îl inviți ca partener al tău.

– Nu, Nan, nu mai am încredere în bărbați.

– Nu poți trăi astfel, Fairlie.

Vernisajul fu impecabil organizat. Vinul fu excelent, mâncarea la fel. Pieter împărți invitații în trei categorii: posibili cumpărători, nume de răsunet care apăreau pe prima pagină a revistelor de succes, fotografi și prieteni.

Sosi și James cu logodnica lui pe care le-o prezentă lui Nan și lui Fairlie. Debra era o fată scundă, părea cam neajutorată și se agăța de brațul lui James.

– Dumnezeule, dar de cât timp ești logodit, James?

Debra fu cea care preciză că aveau doar trei luni de la logodnă, iar într-un moment de neatenție al fetei, Fairlie o auzi pe Nan șoptindu-i lui James:

– Mare obrăznicie din partea ta, James. Să nu mai discutăm despre asta.

Dar gândurile lui Fairlie fură tulburate din nou când îl văzu pe Carson în preajma lui Pieter. Ce naiba căuta aici? Se întoarse și porni în direcție

opusă, pentru a-l evita. Ultima lor întâlnire o umpluse de mânie și avea nevoie de câteva clipe pentru a se hotărî cum să procedeze cu el.

– Nu te caracterizează acest mod de a întoarce spatele cuiva, domnișoară Jones, auzi ea.

– Nu voiam să mă eschivez, ci să-mi compun o scuză plauzibilă. N-aș fi capabilă să-ți rănesc fiul în nici un fel, să îți minte acest lucru, Carson, și să nu mai repeți astfel de acuzații.

– Ți-am acceptat scuzele, spuse Carson, dar cred că oricum ți-ai supraestimat influența pe care o ai asupra lui.

– Ai un talent deosebit de a îngreuna eforturile altora, îi spuse Fairlie. Nu ai o relație bună cu fiul tău, nici măcar una normală, nu trebuie să fii specialist ca să vezi lucrul ăsta. Fairlie nu mai apucă să audă răspunsul lui.

– Tu l-ai invitat pe Carson Tate? îl întrebă ea pe Pieter.

– Nici vorbă, frumoasa mea, știu că nu sunteți în relații bune, Carson a venit cu clienta mea,

Geraldine. Dar mai bine vino să-mi cunoști prietenul care este foarte interesat de tablourile tale.

John Travis deținea o galerie de artă la Sydney și îi făcu o ofertă concretă de a include tablourile ei într-o expoziție cu vânzare. Fairlie ar fi fost fericită de o asemenea ofertă dacă n-ar fi rămas fără bani din cauza pregătirii acestei expoziții, și a mașinii pe care o reparase recent.

– Ți-ar trebui un sponsor, zise John Travis, de parcă ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să găsească pe cineva care să-i plătească transportul tablourilor și asigurarea lor. Dacă găsești o firmă care să te sponsorizeze voi fi fericit să-i menționez numele în cadrul galeriei. Va veni televiziunea, invitați de la multe ziare influente, oameni cu bani.

Geraldine Hallam era total diferită de felul în care și-o imaginase Fairlie. Nu prea înaltă, era o femeie subțirică și elegant îmbrăcată. Dar nu purta trei șiruri de perle așa cum își imaginase Fairlie și

nici nu avea acel aer aristocratic. Gerri, așa cum prefera ea să i se spună, era o persoană plăcută și părea pierdută în mulțimea aceea de oameni. Purta verighetă, remarcă Fairlie. Pieter îi spusese că soțul lui Gerri plecase de acasă, cu secretara lui, cu zece ani mai tânără decât soția.

– Până atunci păreau un cuplu perfect, oftă Pieter. După cum îți spuneam, între bărbați și femei se petrec lucruri foarte ciudate. Cei care păreau foarte potriviți și se înțelegeau de minune se despart brusc, iar alții care par total nepotriviți, se unesc. Pieter se uită peste umăr spre locul în care se aflau Carson și Gerri.

– Crezi că aceștia doi au un viitor?

– Nici vorbă, draga mea. Dar hai să ne concentrăm asupra sponsorului tău. De ce nu ai în vedere Colossus? Ei sponsorizează sportivi, mă întreb dacă artele...

– Să nu aud asta, Pieter!

– A fost o glumă, draga mea, sau ți-a pierit simțul umorului?

După felul în care o privi, Fairlie înțelese că Pieter ghicise unde se dusesese umorul de care dăduse ea dovadă din plin până atunci. Dar își mai reveni spre seară când află că i se vânduseră trei tablouri.

Peste câteva zile îi sosită și celelalte tablouri de la Melbourne. Cea mai fericită fu Nan care le agăță peste tot, prin casă, căci erau niște peisaje minunate. La un moment dat, Nan dădu peste un portret al lui Ben.

- Fairlie, nu cumva acesta este...
- Ben? Da, Nan, el este.
- Îl mai păstrezi?

Fairlie zâmbi, cu ochii la tablou. Îl făcuse într-o cameră pe care o folosisese ca studio. Prietena ei Janet se aflase și ea acolo, iar Ben se sprijinea de tocul ferestrei și ridica din sprâncene. Îl păstrase pentru a-i reaminti de zilele când fusese prea naivă și crezuse în el.

- O să-l pun undeva, în hol, zise Nan.
- Pune-l unde dorești, bunico. Apoi, Fairlie se

gândi că era un loc foarte bun pentru un tablou al lui Ben, căci holul era o încăpere de trecere. Și Ben fusese doar în trecere prin viața ei. Dar, într-una din zile, Fairlie sosi pe neașteptate acasă și-l văzu pe Carson privind un peisaj aflat lângă tabloul lui Ben. Deodată simți că-i displace faptul că Tate îl privea.

– Ce face David? întrebă ea, pentru a-i distra atenția de la tablou. Carson o privi apoi se mai uită o dată la tablou, de parcă ar fi simțit că ea n-ar fi vrut să-l vadă.

– Cred că tu știi mai bine decât mine, doar discutați de câte ori vine pe aici. Dar să-l lăsăm pe David, spune-mi, astea sunt picturile tale de început?

– Nan a atârnat tablourile mai bune în camera de zi, spuse ea fâstâcindu-se.

– Aș vrea să mă uit mai bine la cel de aici. Este iubitul tău?

– Nan ți-a spus asta?

– Nu mi-a spus decât că ai fost logodită. Nu i-ai mai dat o șansă, Fairlie?

– Era deja la a doua.

– Dar să-l lăsăm pe fostul tău logodnic. Vrei să cinezi cu mine în seara asta?

Fairlie îl privi uimită.

– De ce? Gerri este ocupată?

– Suntem doar buni prieteni. Ea este foarte îndurerată căci soțul ei a părăsit-o de curând.

– De ce vrei să cinezi cu mine?

– Nu-ți este clar, Fairlie? După atâția ani, a apărut în viața mea o femeie care să-mi ia gândurile de la muncă. Ești o persoană deosebită și-mi plăci, mai adăugă el.

– Mulțumesc pentru aprecieri, domnule Tate, dar refuz invitația.

– Poate altă dată, zise el, după ce eu și Nan vom ajunge la consens.

– Nan, tu și eu, pe mine m-ai uitat?

– Nu, nici un moment. Spune-mi, te rog, de ce n-ai vrut să văd portretul logodnicului tău?

– Pentru că nu este prea reușit.

– Îl poți reface. Sau poți face altul.

– Este sfatul unui cunoscător în problemele dragostei, Carson?

– Nu, al unuia care n-a reușit în ale dragostei.

– Și, ai luat-o de la capăt?

– Încerc, din răspuțeri. Intrară în bucătăria lui Nan care le oferi pâine proaspătă abia scoasă din cuptor, pe care pusese unt pregătit în casă, și-i repetă lui Carson pentru a mia oară că este foarte atașată de bucătăria ei dar că se simte prost pentru că aceasta stă în calea dezvoltării afacerilor lui. Era evident că ei doi se plăceau, mai ales după felul în care el îi zâmbea bunicii și se lăsa răsfățat. Lui Carson îi plăcea atmosfera care domnea în casa lui Nan. Oare simțea și el nevoia unei case, de liniștea și confortul căreia să se poată bucura în voie?

Capitolul 7

Trecură alte două săptămâni iar Nan se afla tot în casa ei, aparent netulburată. Numai Fairlie avea probleme. Mașina îi fusese lovită peste noapte, ușa șoferului distrusă, un far spart. David, care tocmai se întorcea de la școală, privi mașina cu ochii mari.

– Ce s-a întâmplat, Fairlie? Cine ți-a lovit mașina?

– Nu știu. Probabil cineva care a trecut pe aici, pe întuneric, a calculat greșit distanța. Dar și mașina lui cred că este la fel de rău lovită.

– Poate au fost cei de la Colossus, zise David.

– Crezi că tatăl tău a aranjat asta, David?

– Este posibil să fi fost o mișcare de-a lui pentru a te face să te muți.

– Mă gândeam că tatăl tău are și așa destule pe cap pentru a se mai gândi și la biata mea mașină.

– El nu are decât un lucru în minte, banii.

– Cred că are mai mult decât atât, are alte motive care-l fac să aibă cearcănele negre de sub ochi.

Fairlie nici nu observă apariția lui Carson care privea uimit felul în care arăta mașina ei.

– Avem un atelier mecanic aici, la Colossus, care ți-ar putea repara toate aceste necazuri, zise el. Bănuiesc că nu ai nici asigurare.

– Nu este cazul, dar mulțumesc, oricum.

– Îmi reînnoiesc invitația la cină, Fairlie. Acolo vom putea discuta și despre repararea mașinii tale. Iar doamna Strachan este o bucătăreasă bună, nu-i așa, David?

– Da, crede că am pofta de mâncare a lui King Kong. Te rog vino, Fairlie, pardon, domnișoară Jones. Îți voi arăta machetele sistemelor de înmagazinare a energiei solare pe care le-am realizat.

– Eu voi pleca de la birou pe la șase. Vei fi gata până atunci? întrebă Carson.

– Bine, voi veni, mulțumesc pentru invitație.

– Pot intra s-o văd pe doamna Holborn, tată? întrebă David.

– Nu poți merege fără a fi invitat.

– Eu sunt binevenit oricând, așa mi-a spus Nan.

– Bine, dar să fii la birou la ora cinci pentru ca să-ți faci lecțiile. Carson porni pe drumul care ducea spre Colossus și Fairlie rămase privind în urma lui. Până atunci i se păruse bărbatul care nu avea nevoie de nimeni. Dar nu era așa. Deodată simți nevoia să-i scrie tatălui ei pe care nu-l mai văzuse de șapte ani. Acești ani de despărțire făcură ca vorbele să se aștearnă cu greutate.

Dragă tată, a trecut atât de mult timp de când ai plecat și n-am înțeles de ce ai făcut-o... termină scrisoarea, apoi o mai citi o dată, cu inima grea. Era atât de acuzatoare. O rupse și o aruncă în coșul de hârtie, apoi începu să se pregătească pentru cina cu Carson. Sosise și acest moment. Își

trece în revistă garderoba căci nu știa ce ar fi fost mai indicat să îmbrace, dar se hotărî imediat la un compleu de culoare gri. După ce se machie și-și desfăcu părul lăsându-l liber pe umeri, se privi în oglindă. Cina la Carson acasă. Poate că va ajunge să-l placă pe acest bărbat. Dar de la plăcut era foarte ușor să se alunece spre ape mai adânci, iar ea se dovedise o înotătoare slabă.

Carson și David o luară în Rollsul familiei. Mașina o luă pe strada Coronation, apoi spre o stradă liniștită, lăturalnică. Carson parcă în fața unui bloc de apartamente. Și apartamentul era la fel de modern și de costisitor ca și biroul, dar priveliștea era magnifică. Mobila era destul de sobră. Fairlie se cufundă într-un fotoliu elegant iar Carson dispăru să aducă băuturile.

–Vrei să te ajut? îl întrebă ea când el se întoarse.

– Nu, mă pot descurca singur.

– Dar locul femeii este în bucătărie, nu este ăsta unul dintre sloganurile tale?

– Nu, Fairlie, nu cred în asta. Nu cred în îngrădirea rolului femeii.

Fairlie roși dar speră că nu se văzuse prea mult. David apăru tocmai la timp pentru a salva situația, cu o machetă de moară acționată solar.

– Am crezut c-o s-o pot ridica într-una din camerele libere.

– O moară ridicată într-o cameră ar putea crea probleme, zise Carson. Cu tavanul, desigur. Am putea face o spărtură în el și am etanșa-o, dar praful care s-ar ridica de la grâu i-ar crea probleme doamnei Strachan.

– Grâu? Etanșare? repetă David uimit. Dar este o machetă de un metru înălțime, tată.

Carson se aplecă asupra planurilor pentru a le examina îndeaproape.

– Tu ai desenat toate astea, David?

– Desigur, dar asta nu înseamnă că vreau să fiu inginer, ca tine. Fairlie îi privi pe amândoi și simți dorința de a face totul pentru ca pacea și armonia să coboare în sfârșit între cei doi. Tatăl și fiul

examinară planurile, le discutară, iar la un moment dat Carson își ridică privirile spre ea.

– În ceea ce privește mașina, vrei s-o lași aici, la atelier, să se ocupe băieții de ea?

– Sigur că da, Fairlie, interveni David. Dacă o lași aici aș putea să lucrez și eu la ea.

– Bine, Carson, o să accept oferta ta după ce-mi vei spune un preț.

Fericit, David părăsi încăperea și la scurt timp se auziră acordurile unei muzici la modă.

Carson privi disperat într-acolo.

– David a stat cu părinții mei după divorțul nostru, dar când Tricia a plecat în luna de miere am fost cam dur și am insistat ca el să stea cu mine. Din acest motiv nu-mi prea vorbește.

– De ce crezi că ai fost prea dur? Ca tată aveai dreptul să acționezi astfel.

– Tricia nu și-a dat consimțământul și a trebuit să solicite un ordin judecătoresc. Dar și cu acest ordin am avut de luptat atât cu el, cât și cu mama lui, ca să nu mai vorbim despre părinții mei.

– Și ai dus această luptă cu știrea băiatului?

– Părinții mei nu sunt de acord cu mine. Ca soț este adevărat că am făcut unele greșeli, dar ei au fost influențați de fosta mea soție. După divorț, au rămas în relații foarte apropiate. Iar Tricia nu m-a iertat niciodată. N-am înșelat-o, dar m-am dedicat muncii mele. Asta i-a lăsat prea mult timp liber Triciei, care nu m-a putut ierta niciodată că am pus-o pe planul doi.

– Nu pot înțelege de ce părinții nu te-au sprijinit.

– Pentru că n-au știut despre amicii fostei mele soții, eu n-am vrut să se afle, pentru ca nici David să nu știe aceste lucruri despre mama lui.

Fairlie era impresionată de un astfel de bărbat, care gândea atât de matur.

– David este un băiat inteligent și în curând va înțelege cum stau lucrurile.

– Sper asta din tot sufletul.

– Tatăl tău are vreo funcție în Colossus?

– Din fericire nu mai este direct implicat. Dar trebuie să raportezi consiliului de conducere, iar

tata și unchii mei se așteaptă ca eu să înfăptuiesc niște miracole pe care ei nu le-au putut realiza. Pe măsură ce trec anii, realizez că eu n-o să mă ridic niciodată la înălțimea tatălui meu... Carson zâmbi trist. El a făcut miracole, a devenit o legendă penru toți din domeniu, dar nu realizează că în același timp a făcut și niște gafe foarte mari. Tocmai din acest motiv am hotărât să-mi stabilesc birourile aici, la Brisbane. La Melbourne parcă îmi stăteau în spate. Pe lângă acest personaj legendar mai am și mulți veri care sunt cu ochii pe mine.

– Sper că n-ai fugit speriat de acolo, nu ești genul, zise Fairlie.

– Nu-mi cunoști rudele, nu-l cunoști pe tata, sau pe vara mea. Este foarte ambițioasă, poartă îmbrăcăminte bărbătească. Mă sperie uneori această Lorelei. De fapt, toate femeile cu numele acesta au constituit un pericol pentru bărbați.

Fairlie își aminti ce-i spusese James, că lui Carson nu-i plac femeile agresive. Iar ea se îmbrăcase la prima lor întâlnire cu cămașă și cravată.

Doamna Strachan îi servi cu lasagne, printre altele, iar pe la ora nouă David se duse la culcare. După ce rămaseră singuri, Carson aduse în discuție problema lui Nan.

– Trebuie să recunosc că am stabilit acolo biroul pentru a-i câștiga încrederea, dar pe parcurs am văzut cât este de legată de casa aceea. Încerc să găsesc o soluție pentru problema ei, dar n-am reușit să găsesc nimic convenabil până acum. Apoi, dintr-o dată Carson o întrebă: tatăl tău unde este, Fairlie?

– Tata a schimbat mai multe slujbe căci nu-i prea plăcea munca. Mereu era în căutare de ceva nou. Nu avea bani niciodată, n-a avut nici măcar o casă numai a lui, dar mama îl adora. Se spune că era foarte talentat, dar nu și-a cultivat talentul.

– Nan mi-a spus că acum trăiește în Canada, dar tu nu-mi vorbești niciodată despre el.

Fairlie vorbea despre el la trecut numai pentru că el îi impusese asta. O părăsise.

– Nu l-am văzut de la nouăsprezece ani. După o perioadă atât de mare ai tendința să vorbești despre oricine la trecut.

Carson încuviință cu o mișcare a capului, dar nu spuse nimic. Se comporta ca și cum ar fi știut totul de la Nan. Muzica lui Wagner pe care o ascultau se sfârși și rămaseră în liniște. Carson se relaxă, rămase cu ochii închiși și capul rezemat de spătarul fotoliului. Fairlie urmări cu atenție trăsăturile feței lui, apoi îi privi mâinile. Avea mâini mari și puternice, dar denotau o mare sensibilitate.

– Ți-aș putea face portretul, zise ea.

– Sunt gata să-ți pozez oricând dorești.

– Cred că n-o să-ți placă să stai mai multe ore fără să faci nimic.

– O să te privesc.

– Crezi că va fi de ajuns ca să nu te plictisești?

– Nu mă voi plictisi dar voi dori să te ating.

Trupul ei reacționează de parcă el și-ar fi pus în aplicare dorința. În căutarea unui subiect de discuție care să n-o șocheze, Carson îi spuse:

– Știi de la Nan că ai nevoie de un sponsor pentru expoziția de la Sydney. Este ceva neobișnuit ?

– Nu este neobișnuit, dar greu de găsit.

– N-ai vândut nimic la galeria de acum?

– Am vândut trei tablouri, dar asta nu înseamnă mare lucru.

Carson luă un alt disc în timp ce ea se îndreptă spre fereastră pentru a privi peisajul golfului Santa Lucia.

– Cred că ar trebui să... zise ea și întorcându-se aproape că îl atinse pe Carson care se apropiase prea mult de ea. Este târziu, iar Nan mă așteaptă și...

Carson întinse mâna spre ea. Era o tentație la care nu putea să reziste. Își puse mâna în palma lui, iar ea simți acea intimitate care se crease. Astfel uniți, fără altă atingere decât cea a mâinilor, Fairlie se simțea ca și cum ar fi făcut dragoste cu el, știind deja ca femeie liniile trupului lui pe care le admira ca artist.... Iar mâine am mult de lucru... șopti

ea când Carson o trase spre el. Carson o sărută, îi mângâie fața cu gesturi duioase. Deși trupurile lor nu se atingeau, Fairlie îl simțea foarte aproape. Carson îi îndepărtă părul de la tâmples și o sărută. Apoi, săruturile lui coborâră pe gâtul ei și în cele din urmă el o trase foarte aproape. De data asta o sărută profund, iar ea se deschise sub sărutările lui. Carson se așeză pe fotoliul din spatele lui, cu ea pe genunchi. Fairlie își trecu mâna peste umerii lui largi, apoi urmări liniile feței lui și ajunse la linia de la care începea părul lui grizonant. Carson își aplecă capul spre sâni ei, iar ea îi simți prin materialul bluzei atingerea. Apoi, Carson își lăsă capul spre spate și o urmări cu ochii întredeschiși. Când respirația lui reveni la normal, Carson îi mângâie părul. Aplecându-se spre el, ea își dori ca pasiunea lor să urmeze cursul normal.

– Dacă ai ști cât te doresc, șopti el.

– Atunci, de ce nu... a, desigur, din cauza lui David. Uitasem. Fairlie simțea că-l dorește și nu voia s-o ascundă.

– Nici dacă n-ar fi David aici nu ți-aș cere să împarți patul cu mine, îi spuse el. Asta pentru că nu ai încredere în mine.

– Asta nu are nici o legătură cu ceea ce simt acum.

– La început, și eu am gândit tot așa. Dar pe atunci nu-mi doream decât să fac dragoste cu tine. Era o simplă reacție fizică față de o femeie care declara că urăște bărbații.

– Și acum ?

– Acum, nu mai gândesc așa. La naiba, îmi plăci foarte mult și asta complică lucrurile, draga mea. Vreau să ai încredere în mine, dacă vom face dragoste.

– Și eu te plac, Carson, n-am vrut asta, dar s-a întâmplat.

– Când ți-ai dat seama?

– Nu știu, n-aș putea să precizez.

– Dacă mai stăm mult aici s-ar putea să nu mai rezist tentației.

– Este adevărat că te sustrag de la munca ta? Mi-ai spus că după atâția ani în care nimeni nu ți-a distras atenția...

– Așa este, dar acum te voi conduce acasă, iubita mea.

Capitolul 8

A doua zi, Fairlie reveni la statisticile lui Sam Elliott, folosind calculatorul și numai jumătate din creier. Restul era ocupat de Carson. Seara trecută ea simțise cum cade tot mai mult în mrejele lui. Era conștientă că este cel mai prostesc lucru să se îndrăgostească de el, dar nu se mai putea împotrivi. Privind-o, Nan remarcase încă de dimineață strălucirea ochilor ei, trăsăturile care radiau.

– O, draga mea, arăți minunat, îi spusese ea.

Fairlie nu-i dezvălui secretul ei. După amiază, când ajunsese acasă, o aștepta Carson.

– Vino cu mine, Fairlie, îi spuse el, aş vrea să-ţi arăt ceva.

– Nu pot veni acum, am treabă, se eschivă ea.

– Crezi că eu nu am, Fairlie? Carson o prinse de braţ şi o trase spre clădire apoi spre liftul care-i aştepta. Dacă vrei să faci vreo scenă, poţi s-o faci liniştită, secretara mea nu va interveni.

– Te-ai obişnuit să târăşti femeile după tine, uzând de forţă?

Carson o rezemă de peretele liftului, apoi o strivi în braţe. O sărută cu pasiune, iar ea, după ce opuse rezistenţă formal, răspunse sărutărilor lui.

– Îmi placi atât de mult când taci, o provocă el.

– Ai practicat cu multe femei aceste scene de dragoste în lift? îl întrebă ea, rămasă fără suflare.

– Nicidecum, dar de data asta m-am lăsat purtat de instincte. Bună ziua, Sandra, spuse el văzându-şi secretara care-i aruncă o privire ciudată. O dată

intrat în birou, Carson o conduse spre locul în care se afla macheta proiectului.

– Fairlie, aş vea să te uiți aici, puțin.

Fairlie observă o schimbare. Nu mai exista parcare și lipsea zona verde. În locul lor se vedea ceva micuț era casa lui Nan, înconjurată de clădirile de la Colossus.

– Am reconsiderat situația și asta este soluția la care am ajuns. Nan vrea să rămână în casa ei, iar noi trebuie să terminăm proiectul. Fără pământul ei trebuie să ne restrângem la două intrări în parcare și asta este împotriva hotărârii consiliului municipal, așa că arhitecții au modificat proiectul.

Părea cam ciudat. Oare putea Carson Tate, acel Carson Tate care era obișnuit să aibă totul, să cumpere totul, să renunțe la a lua ca pe o redută un obstacol care stătea în calea lui?

– Nu este ceea ce mi-am dorit, dar era singura soluție. Probabil că directorul economic își va ieși din minți, iar ceilalți membrii ai consiliului vor

urla din toți răunchii, dar cred că le pot ține piept. Așa că, te poți relaxa, Fairlie, Nan este în siguranță. Dar ar trebui să te previn că tu nu ești...

Carson o luă în brațe. Ea închise ochii și îi oferi buzele pe care el i le sărută cu pasiune. Ce faci în seara asta, iubita mea?

– Mă duc s-o vizitez pe colega mea, Bronwyn, care abia a născut.

Carson o privi cu un zâmbet.

– Păcat că nu putem fi împreună, zise el, dar nu insistă.

Pieter o aștepta acasă. Era foarte elegant, îmbrăcat într-un costum de culoarea untului și purta la gât un lanț superb cu un diamant mare.

– Sunt mesagerul unor vești bune, frumoasa mea. Ți-am găsit un sponsor, K.M. Murchinson & Co.

– N-am auzit numele ăsta până acum.

– Nici nu aveai cum, este proprietarul unei firme care produce conducte.

– Dar cum ai luat legătura cu ei, Pieter? De fapt, nu mai contează dacă acești oameni sunt preocupați de artă și desigur au astfel ocazia să mai scape de taxe.

– John Travis vrea să te cunoască, Fairlie. Vrea să apari la vernisajul galeriei îmbrăcată în verde, culoarea ochilor tăi. Costurile călătoriei vor fi, desigur, suportate de firmă.

– Este o ofertă foarte generoasă.

– Da, se pare că le merge foarte bine. Firma Murchinson deține piața de desfacere pentru conductele de canalizare.

– Îți mulțumesc foarte mult, Pieter, dar nu știu dacă pot merge la Sydney, știi doar că am o slujbă.

Curând discuția ajunse la Carson.

– N-am încredere în individul ăsta, deși ceva îmi spune că este mai mult între voi, decât vrei tu să recunoști.

– Nu cumva vorbești din gelozie, Pieter? Eu știu că tu ești unic. Nici nu m-am gândit să te compar cu Carson.

Pieter mormăi ceva în olandeză.

– Știu asta, draga mea, toate spuneți la fel, mai zise el și plecă.

Curând, se mai vândură două dintre tablourile lui Fairlie, iar șeful ei, Sam Elliott, fu de acord s-o învoiască pentru o săptămână cât dura expoziția de la Sydney.

Carson nu se arătă prea surprins de apropiata ei călătorie.

– Nu vrei să știi cine m-a sponsorizat? îl întrebă ea părându-i-se ciudat că el nu-i pusese nici o întrebare.

– Cine oare? BHP? IBM? Corporația Bond?

– Nu, este un nume mai puțin cunoscut pentru mine, K.M.Murchinson. Producător de conducte. Probabil ai auzit de el.

– Da, am auzit, îi spuse Carson într-o doară. Unde vei sta la Sydney?

– La Sheraton Wentworth. Se pare că merge destul de bine afacerea cu aceste conducte.

– O să-mi lipsești, Fairlie. Dar oricum, eu o să am timpul ocupat de David și prietenul lui, Alex, care a venit să stea câteva zile la noi.

La sfârșitul săptămânii, casa lui Nan deveni un adevărat furnicar. David și Alex veneau la diferite intervale să se mai ștergă pe mâini de unsoarea de pe mașina lui Fairlie și să mai mănânce câte ceva. Carson se afla și el acolo, în ținută sport, și o ajuta pe Nan la gospodărie.

– Am crezut c-o să fii ocupat și la sfârșitul săptămânii, îi spuse Fairlie.

– Acum am alte priorități, dar în acest sfârșit de săptămână mi-am permis câteva ore libere. Vreau din tot sufletul să-i fiu de ajutor lui Nan, crezi că mă voi descurca?

– O faci destul de bine. Simt nevoia să vin spre tine și să-ți spun că... dar este prea devreme pentru asta. Fairlie se îndreptă spre magazia din grădină de unde scoase mașina de tuns iarba, care aparținuse bunicului ei. Vremea era fantastică, era o primăvară însoțită cum numai în Queensland

sunt primăverile. Câteva flori începuseră să-și înalțe capetele din iarba înaltă. Perdelele de la bucătăria lui Nan se umflaseră din cauza vântului care adia. Fairlie se apucă de tuns iarba, operație care-i făcea plăcere într-o astfel de zi. Dar Carson se apropie de ea și-i luă aparatul din mână cu o singură mișcare.

– Misoginule!

– Independento! strigă el și-și scoase tricoul pe care i-l aruncă în brațe. Fairlie îi văzu pentru prima oară torsul puternic, mușchii bine conturați și observă că el se juca cu mașina de tuns iarba, pe care ea o folosea cu oarecare greutate. Privindu-i picioarele goale, el strigă:

– Arăți foarte bine, draga mea!

Dar Fairlie simțea nevoia să atingă acei mușchi bine formați și-și dori s-o facă mai mult din curiozitate, căci pentru ea era ca și când ar fi atins o sculptură.

Capitolul 9

Fairlie plecă la Sydney după ce-și luă rămas bun de la Carson, care-i spuse c-o să-i simtă lipsa.

La Sydney bătea un vânt puternic, cerul era mereu înnorat, iar în copacii din fața galeriei lui John Travis de la Woollahra mai erau doar câteva frunze îngălbenite care abia se mai țineau de ramuri. Veni și seara vernisajului, iar Fairlie făcu conversație cu clientela mai sofisticată, având sentimentul că nu făcuse nimic pentru a merita sponsorizarea firmei Murchinson care-i asigurase asemenea condiții. Ceilalți pictori care

expuneau nu avuseseră norocul ei. O sună pe Nan ca să-i povestească despre vernisajul ei, iar bătrâna, după ce se entuziasmă teribil, îi spuse că fusese invitată să petreacă restul săptămânii cu familia Reynold, care se mutase într-o casă nouă. Îi mai spuse că ei nu aveau telefon încă ,așa că nu mai puteau vorbi până la întoarcerea ei la Brisbane. Fairlie nu se bucură prea tare de această veste.

– Nan, îți dau numărul meu de la hotel, dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Fu sunată, dar de către Carson. El o asigură că Nan se simțea bine în casa familiei Reynold.

– Dar casa lui Nan? întrebă ea, apoi regretă că pusesse o asemenea întrebare.

– Casa este ca de obicei, Fairlie, nu s-a schimbat cu nimic. Spune-mi, Fairlie, cu ce ești îmbrăcată? o întrebă el brusc.

Întrebarea lui o uimi. Întinsă pe patul confortabil al hotelului, ea strânse la piept cămașa de satin cu care era îmbrăcată.

– De ce te interesează?

– Voiam să mă gândesc la tine, în timp ce lucrez.

– Nu-ți va distrage atenția? Port o cămașă de satin crem.

– Spune-mi, Fairlie, îmi simți lipsa?

– Chiar ar trebui să simt că-mi lipsești? Să-mi amintesc că-ți plac prăjiturile lui Nan? Că-ți place să vorbești cu dublu sens? Că-ți place să dai buzna în holul lui Nan, fără să te ștergi pe picioare?

– Îți lipsesc, Fairlie, trebuie să recunoști. Dar la întoarcere vei avea o surpriză. Va fi una plăcută, mai precisă el.

Ziua următoare trecu ca și celelalte. Fairlie era liberă în fiecare zi până la deschiderea galeriei, la ora unsprezece, și rătăcea prin port sau rămânea cu privirea pierdută, pe dig. Carson îi promisese o surpriză... abia aștepta să-l vadă din nou. Oricum, nu avu mult de așteptat. După amiază, Carson își făcu apariția în galeria lui John. Ea îi zâmbi uimită și se scuză în fața clienților care o asaltau cu întrebări.

– Când poți să scapi de aici? o întrebă el cu glasul sugrumat de emoție.

– Peste o jumătate de oră.

– Bine, te aștept. Cu aceste cuvinte, se întoarce și începu să privească tablourile. John îi prezentă lui Fairlie un client și ea abia reuși să închege o conversație, căci gândurile îi erau numai la Carson. În cele din urmă, reuși să scape și de acest client și-l urmă pe Carson la mașina care-i aștepta afară. Ea nu-l întrebă unde merg, iar el nu-i spuse. În cele din urmă opriră la intrarea în parcul Centennial și porniră pe alei, alături de cei care făceau jogging și de bicicliști.

– Așteaptă un moment, zise Fairlie și-și scoase sandalele cu tocuri înalte, apoi porni alături de Carson, cu picioarele goale, prin iarba mățasoasă, spre locul în care se afla o grotă, unde el o luă în brațe.

– Abia așteptam să fim singuri, îi spuse el și o sărută cu pasiune. Ea îl dorise în fiecare zi, îl așteptase, și se ridică pe vârfuri în iarba rece prinzându-l

pe după gât cu brațele. De undeva, din apropiere, se auzeau glasuri de copii, dar ea nu-l vedea și nu-l auzea decât pe el.

– Mă bucur că ai venit.

– N-am putut rezista tentației de a te vedea, fu răspunsul lui, după care el își îngropă fața în părul ei.

– Parcul se va închide la apusul soarelui, îi răspunse ea.

– Era singurul loc din apropierea galeriei pe care mi-l puteam aminti. Aveam nevoie de un loc cu multă liniște în care să te pot ține în brațe. Soarele trimitea ultimele raze asupra lacului, iar cei care supravegheau parcul își făceau rondul călare. Carson o conduse spre mașina care-i aștepta și se îndreptară spre țărmul mării, într-un loc unde stâncile pătrundeau adânc în mare. Rămaseră câțva timp acolo. Mâncară într-un restaurant italianesc, despre care Carson o asigură că serveau niște paste minunate.

– Cât mai poți rămâne? îl întrebă ea cu glasul întretăiat.

– Avionul pleacă peste două ore, ceea ce înseamnă că putem bea ceva la barul hotelului înainte de plecarea mea la Mascot. Dar când ajunseră barul era arhiplin. Carson o privi lung.

– Cred că serviciul la cameră funcționează bine în acest hotel, nu?

– Da, fără probleme.

De îndată ce ajunseră în camera ei, Carson sună și ceru să i se aducă șampanie. Pentru a crea o atmosferă cât mai destinsă, Fairlie îl întrebă:

– Pe David unde l-ai lăsat?

– În seara asta, va sta la Alex. Nu cred că relația noastră este una normală, dar am făcut progrese, oricum.

– David suferă pentru faptul că ai neglijat zilele lui de naștere. Dar nu cred că ai uitat, nu?

– N-am uitat, Fairlie, dar Tricia, cu multă diplomație, mi-a blocat accesul de fiecare dată, sub diferite pretexte. Acum înțeleg că a fost o

prostie din partea mea să încetez vizitele pe care i le făceam lui David, numai pentru că ea mi-o cerea, spunând că vizitele mele îl afectează. Cred că nu-i dădea nici darurile, nici scrisorile de la mine.

– David n-a pomenit nimic despre scrisori, dar eu i-am spus că tu ești foarte ocupat și de aceea lași în grija secretarei zilele onomastice. Aș vrea să știi că numai când te-am văzut în preajma fiului tău, mi-am dat seama că poți nutri și sentimente profunde. Mă simțeam atrasă de tine, dar...

– Știu, Fairlie, nu aveai încredere în mine. Dar acum mă cunoști. Ai căpătat încredere în mine? Carson se ridică și o privi în ochi așteptându-i răspunsul. Văzând că ea ezită, Carson o sărută. Buzele ei aveau gust de șampanie. Fairlie își puse mâinile pe umerii lui, dar din greșeală vărsă conținutul paharului pe cămașa lui.

– Lasă-mă să rezolv situația. De fapt, îți sunt datoare, îți amintești?

Fairlie începu să râdă amintindu-și episodul cu bluza ei pătată de ceai, apoi mâinile lui care tremurau, pe când îi desfăcea nasturii bluzei. Îi scoase cu grijă cămașa udă și-i urmări liniile trupului puternic, apoi îi sărută pieptul muscular, redescoperind liniile aceluia tors plin de masculinitate pe care-l admirase în acea zi, în grădină.

– Nu seamănă deloc cu atingerea unei statui, șopti ea. Nici un fel de marmură n-ar putea fi atât de mătăsoasă la suprafață, acoperind o musculatură atât de puternică. Ce sculptură mi-ar putea oferi toate acestea? mai adăugă ea.

– Vorbești ca femeie sau ca artist?

– N-aș putea face o delimitare strictă, zise ea și-și desfăcu fermoarul bluzei. Carson o luă în brațe, apoi îi desfăcu sutienul. Ea anticipă mișcările lui, plină de dorință.

– Carson, șopti ea, pe măsură ce senzațiile ei se multiplicau. Te iubesc, șopti ea plină de dorință.

Carson o lăsă din brațe.

– Nu așa, Fairlie. Nu putem face dragoste acum, când trebuie să prind avionul.

Ce avion? Cuvântul i se părea irelevant. Nu-l putea lăsa să plece, nu acum.

– Atunci, nu-l prinde, rămâi cu mine.

– Ești sigură că asta dorești?

– Foarte sigură.

Carson o ridică în brațe și o așază încet pe pat. Îi scoase cu aceeași atenție hainele, care căzură pe podea. Îi scoase lenjeria intimă cu aceleași mișcări tandre, iar fata rămase complet goală sub ochii lui. Fairlie îl strânse la piept, simțindu-i inima care bătea la unison cu a ei. Își șoptiră numele, se căutară cu disperare, apoi rămaseră îmbrățișați.

– Te iubesc, Fairlie, șopti el.

– Carson, dragul meu Carson, și eu te iubesc.

Fairlie fu atât de fericită în zilele care urmau încât i se păru că nici nu atinge pământul. Abia aștepta să plece înapoi, să fie cu el, cu toate că vorbeau zilnic la telefon.

– Aș putea veni cu două zile mai devreme, îi spuse ea, dar fu dezamăgită de reacția pe care o avu bărbatul.

– Ai răbdare, iubito. Mai lasă-mi aceste două zile pentru a termina toată munca pe care o am de făcut, ca să te pot întâmpina la aeroport. Carson făcu o pauză apoi o întrebă: Fairlie, ție îți pac diamantele?

Fairlie se afla într-o mare încurcătură, nu știa ce semnificație au diamantele, oare asta însemna că era a lui pentru totdeauna, sau erau un cadou oferit de un bărbat amantei sale?

– Nu știi nici ce model de inel ți-ar plăcea, n-ar fi mai bine să-l alegi tu singură, când te întorci?

– Carson, asta este o cerere în căsătorie?

– Da, iubita mea, dar știu că nu mă descurc cum trebuie. Când te întorci, o să fac totul așa cum se cuvine, o să te cer în căsătorie, îngenunchind în fața ta, și voi aștepta până vei consimți, ce zici?

– Prostuțule, te aștepti cumva la un refuz?

În noaptea aceea, Fairlie îi scrisese tatălui ei.

Dragă tată, scrisese ea, te iubesc... iar cuvintele începură să se aștearnă singure. Poate că tatăl ei nici nu avea cum să primească această scrisoare, poate că se mutase de mult, cu toate acestea, ea o puse la poștă pe drumul spre expoziție. Între timp, John Travis mai vânduse un tablou al ei.

– Soției mele i-a plăcut foarte mult întreaga expoziție, ați avut un sponsor extraordinar, îi spuse un client.

– Firma Murchinson? Nu știu cât de puternici sunt, dar le sunt recunoscătoare.

Bărbatul o privi lung.

– Nu știți că firma Murchinson face parte din concernul Colossus? Poate nu știți, dar Tate are atâtea proprietăți, este bogat precum Tutankamon.

– Tate? Sunteți sigur?

– Stimată domnișoară Jones, știu aceste lucruri cu siguranță, sunt broker.

Fairlie se gândi că poate firma Murchinson a făcut sponsorizarea independent de Colossus, dar

de ce afirmase acel bărbat că și Murchinson aparținea tot de Colossus? O umbră de îndoială apărură în această mare fericire a ei. N-ar fi vrut să se mai îndoiască de Carson, dar nu-și putea alunga din minte o imagine care se forma cu încăpățănare. Ea era aici, la Sydney, iar Nan la familia Reynold. Casa era goală. Nu. Își alungă imediat din minte acest gând. Încercă să se gândească la altceva, dar gândurile negre nu-i dădeau pace. Sună la biroul lui Carson. Sandra îi spuse că era plecat, dar urma să se întoarcă. Sună și acasă la Nan. Linia telefonică era deconectată. Se gândi că poate telefonul era defect, dar deja erau prea multe coincidențe care duceau spre aceeași concluzie. Era mai bine să plece acasă, să vadă cu ochii ei ce se întâmplase. După câteva ore se afla în cursa spre Brisbane. Luă un taxi de la aeroport, care o duse la adresa știută, Kingsford Smith 727. Ea nu apucă să se dezmeticească și văzu ceea ce n-ar fi vrut să vadă vreodată. Respiră adânc și se simți brusc cuprinsă de frisoane. Unde era acum

câteva zile casa lui Nan, nu se mai afla decât teren viran. Nici nu-și dădu seama cum zbură spre etajul zece al clădirii concernului Colossus.

– E singur? o întrebă pe Sandra.

– Da, dar..

Fairlie deschise ușa de la biroul lui Carson.

– Fairlie... Carson sări realmente de pe scaun, fericit c-o vedea. Întinse mâinile spre ea și veni în întâmpinarea ei, dar ochii ei reci îl opriră.

– Nemernicule! Ai promis că n-o s-o rănești pe Nan!

– Fairlie, totul a fost aranjat...

– Ce, o surpriză? Da, trebuia să mă aștept la asta, doar mi-ai spus că-ți doreai terenul lui Nan. Mă doreai și pe mine și n-ai ascuns asta. Acum, ai ambele lucruri. Cred că te simți minunat.

– Fairlie, nu înțelegi...

– Înțeleg foarte bine, Carson.

– Fairlie, ascultă-mă!

– Ai aranjat să mă sponsorizezi prin Murchinson, am aflat astăzi. M-ai înlăturat foarte

ușor din calea ta, ai apelat la artistul din mine, apoi la femeie. Ce naivă am putut fi să cred că aveai nevoie de unul ca James, pentru a-mi distra atenția.

– Fairlie, mi-ai spus că ai încredere în mine.

– Nu-mi aminti de prostia pe care am făcut-o, sări ea. Cred că nici nu aterizase avionul cu care am plecat, că ai și obținut semnătura lui Nan. Acum nu mă mai mir că ai venit să mă vezi, că ai petrecut noaptea cu mine, doar erai sponsorul meu, care plătise totul. Spune-mi, Carson, am fost capabilă să-ți răsplătesc cum se cuvine investiția făcută?

– Taci, Fairlie, cred că nu-ți dai seama ce spui. Noaptea petrecută împreună a fost ceva special pentru amândoi și știi asta prea bine.

– Poate că așa a fost, doar voiai să-mi oferi diamante, nu? Nu conta pe faptul că am petrecut o noapte împreună, o voi uita foarte repede.

– Nu este adevărat, n-o s-o uiți pentru că nu-ți stă în puteri s-o faci. Nu poți avea încredere în

nimeni, nu poți ierta și nu poți uita. Fairlie, trăiești o dramă al cărei autor moral este tatăl tău, realizezi asta? Pentru că el te-a dezamăgit, crezi că fiecare bărbat din viața ta va face la fel. Nici cu Ben relația nu avea cum să meargă mai bine, pentru că ai pornit de la premiza că și el te va dezamăgi. Și a făcut-o, Fairlie. Cred că nu-ți place adevărul despre tine, nu?

Fairlie îi întoarse spatele și vru să plece pentru totdeauna din viața lui. Carson distrusese mai mult decât casa lui Nan.

– Ești doar un distrugător, Carson. Sper că soția ta se va întoarce curând și-l va duce pe David cât mai departe de tine.

Fairlie se întoarse să plece, dar își aminti că nu știa unde se afla Nan.

– Unde este bunica?

Carson se îndreptă spre birou și-i scrisese adresa lui Nan, care însă ei nu-i spunea nimic.

– Ce este asta, adresa unui azil? Să-i transmit lui Nan dragostea ta?

Capitolul 10

Fairlie dădu șoferului de taxi adresa lui Nan, dar simțind că nu-și va putea reține lacrimile, se hotărî să mai zăbovească puțin. Trebuia să se mai adune, apoi să se confrunte cu Nan. Realiză că nici ea nu mai avea un cămin, casa lui Nan fusese și a ei. În ultimul moment se decise să se ducă la galeriile lui Pieter. Din fericire, acesta o primi cu brațele deschise.

– O, Pieter, reuși ea să spună și se prăbuși în brațele lui.

– Fairlie, draga mea, ce se întâmplă cu tine? întrebă Pieter îngrijorat, îndepărtându-i o șuviță de pe față. Cine te-a supărat?

– Carson.

– Ce tâmpit sunt! exclamă el, normal că el te-a supărat. Pieter o conduse spre unul dintre cele două fotolii masive care se aflau în încăperea. Stai jos și spune-mi, cum te-a făcut Carson să alergi în brațele lui papa Pieter?

– Îmi cer scuze că am dat buzna așa, dar n-am fost capabilă să apar în fața lui Nan astfel, spuse ea după ce-i povesti ce se întâmplase.

– Poate că ai dreptate, draga mea, afacerile mari sunt derulate de indivizi fără scrupule. Dar nu pot suporta să te văd atât de nefericită. Dar, poate este mai bine... ai văzut ce repede l-ai uitat pe Ben.

– Ceea ce am simțit pentru Ben nu se compară cu dragostea pentru Carson.

– Fairlie, trebuie să-i ceri socoteală acestui Tate. Trebuie să vezi ce argumente aduce, pentru că prin ceea ce a făcut a riscat dragostea ta, iar eu nu pot crede că a intenționat asta. O să chem un taxi, iar discuția pe care o veți avea va lămuri toată situația.

Fairlie ajunse în holul clădirii companiei Colossus, apoi se îndreptă spre etajul la care-l putea găsi pe Carson. Îl găsi pe terasă, privind locul pe care fusese casa lui Nan. Își aminti fiecare linie a trupului lui drag, felul în care făcuse dragoste cu el, cu atâta tandrețe și pasiune. Carson se întoarse brusc dar nu fu surprins la vederea ei.

– Am venit pentru a-ți da șansa să te explici. Ai promis că n-o vei afecta pe Nan, dar ai pus bulldozerele să-i dărâme casa. Cum explici toate acestea?

Carson continua să tacă.

– N-ai de gând să te explici, Carson? strigă ea. Spune ceva, să te pot înțelege, naiba să te ia! Spune-mi că n-ai făcut-o tu, spune-mi că a fost un cutremur, spune-mi c-au distrus-o furnicile, spune-mi orice, numai spune ceva.

– La ce bun?

– Pentru că te iubesc și refuz să cred că ai putut face asta.

– Slavă Domnului pentru vorbele pe care le-ai rostit, zise Carson și o apucă de încheietura mâinii. Să mergem, Fairlie. Anulează întâlnirea cu Ericson, Sandra, mai spuse el și ieși trăgând-o pe Fairlie după el.

– Unde mergem? îl întrebă ea în lift. Carson o trase spre el și o sărută cu pasiune.

– Mergem la Nan, fu răspunsul lui.

– Dar unde ai mutat-o? În vreun azil de bătrâni? În vreun apartament? Cum se va obișnui ea cu viața la bloc?

În cele din urmă, mașina lui Carson opri lângă două camioane utilitare, în jurul cărora oamenii roboteau cu diferite instrumente, cu scări, cutii de vopsea. Ea văzu că oamenii se îndreptau spre o casă din apropiere, la care mai adăugau cărămizi sau vopseau. Era o căsuță în care se putea accede urcând cele trei trepte de la intrare, dar pe Fairlie o frapă faptul că veranda casei semăna cu cea de la casa lui Nan. În grădinița din fața casei creșteau margarete.

– Casa lui Nan, murmură Fairlie, întorcându-se spre Carson. El nu spuse nimic, coborî și-i deschise portiera.

– Ai mutat casa lui Nan? De ce nu mi-ai spus? Fairlie își simți obrajii uzi de lacrimi. Și le șterse repede căci nu voia că oamenii care lucrau s-o vadă plângând. David împingea un cărucior în care se aflau ghivecele cu flori ale lui Nan. Carson găsisese soluția cea mai bună, dragul de el.

– Fairlie! strigă bunica. De ce te-ai întors mai devreme? Carson organizase o petrecere surpriză în cinstea ta, dar acum i-ai zădărnicit planurile. Oamenii au lucrat aici zi și noapte, au vrut ca totul să fie terminat la întoarcerea ta.

– Carson se mișcă foarte repede, știi asta.

– Carson a făcut totul posibil, nu mi-aș fi închipuit că totul se va realiza atât de repede. Am și portocali în grădină, fetițe.

Deci Carson aranjase totul, în cele mai mici amănunte. Ea ar fi trebuit să-și ima-

gineze asta, după glasul plin de voioșie al lui Nan, când vorbiseră la telefon.

– Soarele bate pe rufele mele toată ziua, continuă bătrâna. Vino să-mi cunoști vecinii, spuse bunica cu ochii strălucind de emoție. După aceea, draga mea, eu voi pleca la familia Reynold, iar tu așteaptă-l pe Carson să te ia de aici.

Fairlie se așeză pe treptele de la intrare, urmărind soarele care apunea. Undeva se auzea lătratul unui câine. La un moment dat se auziră roțile Rolls-ului, iar Fairlie ridică privirea fericită văzându-l pe Carson.

– Carson, îmi cer iertare, n-am avut încredere în tine, poate că totul este din cauză că așteptările mi-au mai fost înșelate. Ți-am creat atâtea probleme...

– Ai dreptate, mi-ai creat probleme de când te-am văzut prima dată, zise el și o strânse puternic în brațe.

Plecară spre apartamentul lui. Nici nu intrară bine că el o și luă din nou în brațe și o sărută cu pasiune.

– Îmi pierd mințile din cauza ta, Fairlie, zise el apoi îi mângâie ochii, părul, gura.

– Carson, trebuie să-mi cer iertare, am gândit numai lucruri urâte despre tine, te-am acuzat pe nedrept... ba chiar am zădărnicit petrecerea surpriză care-mi era destinată. Mă poți ierta?

– O să încerc, iubita mea.

– Știi, Carson, când am aflat că am fost sponsorizată indirect de tine, m-am simțit trădată. Probabil sunt prea suspicioasă.

– Am ales firma Murchinson pentru că nu era prea cunoscută. Dacă ai fi aflat că eu sunt de fapt sponsorul tău, cred că ai fi refuzat, te cunosc prea bine, Fairlie.

– De ce ai făcut-o?

– Pentru că eram nebun după tine dar și pentru faptul că trebuia să te urnesc de aici ca să rezolv problema mutării casei lui Nan. Fairlie, te cer de soție. Vrei să te măriți cu mine? Repede?

– Chiar mâine o vom face, dă-mi doar răgazul pentru a-mi cumpăra o rochie de mireasă, așa cum se cuvine.

– Am crezut c-o să porți din nou cămașă și cravată.

– Nu cu ocazia asta. Carson, aș vrea să faci toate demersurile pentru ca David să locuiască cu noi.

– Întotdeauna îmi vei ghici gândurile, micuță vrăjitoare?

– Nu întotdeauna, n-aș vrea să mă plictisesc vreodată.

– Niciodată, iubito! Nu te vei plictisi niciodată dacă vei încerca să deslușești o minte întor-tocheată ca a mea!

– Cine știe, poate peste douăzeci - treizeci de ani aș ajunge să te cunosc prea bine și atunci...

– Căsătoria noastră va fi pentru totdeauna, Fairlie. Am făcut unele greșeli în trecut, dar nu le voi repeta. Poate îi voi ceda Colossus lui Lorelei, dacă ne va afecta viața de familie în vreun fel.

– Eu nu vreau decât dragostea ta, Carson, nimic altceva. Nu știu dacă voi fi o soție foarte bună, nu știu să gătesc prea bine, să tricotez, să cos...

– Dar copii, îmi vei face, doamnă Tate?

– Desigur, îmi doresc copii, deși nu pot să ascund faptul că sunt puțin geloasă că altă femeie ți-a oferit această mare bucurie înaintea mea.

– Fairlie, va fi miracolul nostru, al amândurora. Mi-ar plăcea să avem o fată, apoi și un băiat. Ei, mai vrei să-mi spui ceva, micuță doamnă?

– Nu sunt stele în noaptea asta, Carson, mi-ar fi plăcut să fie...

El începu să râdă.

– Vor fi, draga mea, îți promit. Dar ce voiai să-mi spui?

– Cum, nu ți-am spus? Te iubesc mult, Carson, te voi iubi mereu.

– Acum sunt foarte mulțumit. Dar nu voi fi fericit până când nu voi avea în mână certificatul de căsătorie. Știi cum lucrez eu, îmi place ca totul să se facă în scris.

Sfârșit

gianninajollys